

Αμαρτία και Συγχώρεση στον Χριστιανισμό και το Ισλάμ

[Ελληνικά - Greek - يوناني]

Έζια Άλι Τάχα

Μετάφραση :

**EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER
(EIRC)**

& Ρηγάλου Αριστέα

Επιμέλεια :

Τσεκούρα Βίβιαν & Άχμαντ Αλ-'Αμίρ

الخطيئة والغفران في المسيحية والإسلام

عزيا علي طه

ترجمة: المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية

& ريجالو أريستيا

مراجعة: أحمد الأمير & تساكورا فيفيان

Εισαγωγή

Δόξα στον Αλλάχ, τον Κύριο της Ανθρωπότητας και των Τζινν και όλων όσων υπάρχουν, και ειρήνη στον Προφήτη Μωχάμμαντ, την οικογένεια και τους συντρόφους του.

Οι οπαδοί του Χριστιανισμού έχουν κάνει τεράστιες προσπάθειες για να εξαπλώσουν τα αμφίβολα πιστεύω τους σε όλο τον κόσμο, ιδιαίτερα στον Ισλαμικό κόσμο. Διαθέτουν διάφορα μέσα που τους βοηθούν να διαδώσουν τα παραπλανητικά ψεύδη τους, όπως η παροχή φαρμακευτικών και εκπαιδευτικών υπηρεσιών, ανθρωπιστικής βοήθειας σε αυτούς που υποφέρουν από καταστροφές και συμφορές, κλπ. Τέτοιες προσπάθειες συνοδεύονται συνήθως από θρησκευτικές τελετές, χριστιανική προπαγάνδα, ιερατική συμπεριφορά και αμέτρητες θεολογικές λέξεις και σλόγκαν. Μάλιστα, ορισμένες πρακτικές παράξενης φύσης τελούνται με τέτοιο τρόπο ώστε να δοθεί η εντύπωση πως κάτι λογικό και σοβαρό παρουσιάζεται στον λαό, ο οποίος υποτίθεται πως πρέπει να πιστέψει ότι ο Χριστιανισμός βασίζεται πάνω σε σπουδαίες βάσεις και πρακτικές που έχουν ως στόχο τη σωτηρία της ανθρωπότητας.

Οι Χριστιανοί ισχυρίζονται πως η πίστη τους είναι κατασκευασμένη πάνω σε πυλώνες ανοχής, αγάπης, ελέους, συμπόνιας και αυταπάρνησης για χάρη των άλλων· και η πίστη και όλες οι προσπάθειές τους στο τέλος στοχεύουν στην ευτυχία και τη σωτηρία των ανθρώπων από τις αμαρτίες, και στην είσοδό τους στη Βασιλεία του Θεού, ισχυριζόμενοι πως ο Χριστιανισμός είναι ο μόνος δρόμος που οδηγεί στον Παράδεισο. Επιπλέον, επιμένουν πως οι απόψεις και οι προσπάθειές τους θα οδηγήσουν τελικά και αναπόφευκτα την ανθρωπότητα στην αιώνια ευτυχία μέσω της σωτηρίας η οποία θα ελευθερώσει τον άνθρωπο από τις αμαρτίες και θα τον εισάγει στη Θεία Βασιλεία του Θεού, όπου μόνο οι

Χριστιανοί εισέρχονται. Ωστόσο, η αλήθεια απέχει πολύ από τους ισχυρισμούς τους. Δύο από τα εκπληκτικά παράξενα πράγματα στα οποία πιστεύουν είναι (1) η ιδέα του αποκαλούμενου «προπατορικού αμαρτήματος και της συγχώρεσης» (την αμαρτία που έχει κληρονομηθεί σε όλη την ανθρωπότητα από τον Αδάμ), και (2) η συγχώρεση αυτού του αμαρτήματος μέσω της σταύρωσης. Πιστεύουν, επίσης, πως όλες οι άλλες θρησκείες είναι ψευδείς και αβάσιμες εφόσον καμία από αυτές δεν χορηγεί στον άνθρωπο το προνόμιο της σωτηρίας μέσω της πίστης στην ιδέα της σταύρωσης· συνεπώς, η μη Χριστιανοί δεν είναι άξιοι να εισέλθουν στον Παράδεισο.

Ποια είναι η απαρχή των αμαρτιών σύμφωνα με τους Χριστιανούς; Και ποια είναι η σοβαρότερη αμαρτία σύμφωνα με αυτούς;

Πώς μπορούν να συγχωρεθούν οι αμαρτίες; Ποιες είναι οι αρνητικές συνέπειες που πηγάζουν από τις παραπλανητικές αντιλήψεις τους για την αμαρτία και τη συγχώρεση; Είναι ο Χριστιανισμός ο μόνος δρόμος για τη σωτηρία;

Ποια είναι η αντίληψη του Ισλάμ για την απαρχή των αμαρτιών;

Και ποια είναι η σοβαρότερη αμαρτία σύμφωνα με το Ισλάμ;

Και ποιοι είναι οι ποικίλοι τρόποι που οδηγούν στην συγχώρεση;

Ποιες είναι οι θετικές συνέπειες που πηγάζουν από την Ισλαμική αντίληψη για τις αμαρτίες και τα διάφορα μέσα που υιοθετούνται για την εξάλειψή τους;

Προκειμένου να απαντήσει σε αυτά τα ερωτήματα, ο συγγραφέας θα ασχοληθεί με το θεμελιώδες θέμα της αμαρτίας και της συγχώρεσης από μια αναλυτική οπτική γωνία. Αυτό θα

επιτευχθεί με τη σύγκριση του Χριστιανισμού (μια θεία θρησκεία που έχει υποβληθεί σε μια διαδικασία ανάμεικτης διαστρέβλωσης, αλλοίωσης και παραχάραξης κατά την οποία πολλές ειδωλολατρικές αντιλήψεις εισήχθησαν σε αυτήν) με το Ισλάμ, την αληθινή θρησκεία την οποία ο Αλλάχ έχει υποσχεθεί να προστατεύσει από κάθε διαστρέβλωση ή αλλοίωση. Αυτή η σύγκριση θα μεγαλώσει το ευρύ κενό ανάμεσα στο εγγενές ψέμα του Χριστιανισμού και την ειλικρίνεια του Ισλάμ.

Η παρούσα έρευνα θα ασχοληθεί με τα παρακάτω σημεία:

I) Αμαρτία και Συγγώρεση στον Χριστιανισμό:

- 1) Η Απαρχή των Αμαρτιών στον Χριστιανισμό
- 2) Τα Κύρια Μέσα Συγγώρεσης στον Χριστιανισμό, τα οποία είναι:
 - α) Σταύρωση
 - β) Μοναχισμός
 - γ) Βάπτισμα
 - δ) Εξομολόγηση
 - ε) Ευχαριστία και Μετουσίωση

II) Αμαρτία και Συγγώρεση στο Ισλάμ:

- 1) Η έννοια της αμαρτίας και της συγγώρεσης από την γλωσσολογική οπτική·
- 2) Η απαρχή των αμαρτιών στο Ισλάμ·
- 3) Τα κύρια μέσα συγγώρεσης στο Ισλάμ, τα οποία είναι

- α) Απόρριψη όλων των διεφθαρμένων θρησκευιών και ασπασμός του Ισλάμ.
- β) αποφυγή παράνομων πράξεων, ιδιαίτερα σοβαρών αδικημάτων.
- γ) τέλεση και τήρηση υποχρεωτικών θείων καθηκόντων και υπηρεσιών καθώς επίσης και των εθιμοτυπικών ενεργειών που επιβλήθηκαν και καθιερώθηκαν από τον Προφήτη Μωχάμμαντ ﷺ.
- δ) μετάνοια και ικεσία για την συγχώρεση από τον Αλλάχ.
- ε) Επίκληση και ικεσία στον Αλλάχ.

1) Αμαρτία και Συγχώρεση στον Χριστιανισμό:

1) Η Απαρχή των Αμαρτιών στον Χριστιανισμό:

Η ιστορία της ανθρώπινης αμαρτίας σύμφωνα με την Παλαιά Διαθήκη ξεκινά με τον Αδάμ (ειρήνη σ' αυτόν) ο οποίος ζούσε με την Εύα στην Εδέμ, φυλάσσοντας τον Κήπο του Θεού. Τους επιτρεπόταν να τρώνε από όλα τα δένδρα στον κήπο εκτός από το Δένδρο του Καλού και του Κακού. Όμως ένα ερπετό έπεισε την Εύα να φάει καρπό από εκείνο το απαγορευμένο δένδρο. Η Εύα έδωσε λίγο και στον Αδάμ, ο οποίος έφαγε επίσης τον καρπό. Ως συνέπεια, έγιναν θνητοί και ο Θεός τους εξόρισε από την Εδέμ. Οι Χριστιανοί και οι Εβραίοι ισχυρίζονται πως ο Αδάμ αποπλανήθηκε τόσο από την Εύα όσο και από το ερπετό, οι οποίοι τον έπεισαν πως το απαγορευμένο δένδρο ήταν το Δένδρο της Γνώσης, κι αν έτρωγε τον καρπό του, θα του δινόταν υπερβατική γνώση. Οι Χριστιανοί ισχυρίζονται πως ο Θεός, πιστεύοντας πως ο Αδάμ θα γινόταν αντίπαλός Του μετά την απόκτηση της γνώσης του αόρατου κόσμου, εξοργίστηκε και καταράστηκε τον Αδάμ ο οποίος εστάλη κάτω στη Γη.

Οι Χριστιανοί πιστεύουν πως η αμαρτία του Αδάμ είναι η μητέρα όλων των αμαρτιών. Είχε παραμείνει στενά συνδεδεμένη με τους απογόνους του για αιώνες μέχρι που πραγματοποιήθηκε το περιστατικό της σταύρωσης. Πιστεύουν επίσης πως το κακό υπήρχε αρχικά κι έπειτα εξαπλώθηκε σε όλον τον κόσμο εξαιτίας του παραπτώματος του Αδάμ. Επιπλέον, αποδίδουν όλα τα ήδη των ανθρώπινων διαφωνιών και πολέμων σε αυτό το αμάρτημα.

Η ιστορία της σταύρωσης αποτελούσε πάντα πηγή αντιπαράθεσης ανάμεσα στους Χριστιανούς ηγέτες, οι οποίοι

ορισμένες φορές κατηγορούσαν ο ένας τον άλλο για απιστία και αθεϊσμό.

Ο Χριστιανός Απόστολος με την μεγαλύτερη επιρροή ήταν ο Παύλος, ο οποίος ουσιαστικά θεμελίωσε τα δόγματα του Χριστιανισμού που γνωρίζουμε σήμερα, ιδιαίτερα εκείνα που σχετίζονται με το προπατορικό αμάρτημα, τις αμαρτίες που ακολούθησαν και τον τρόπο για να συγχωρεθούν.

2) Τα Κύρια Μέσα Συγχώρεσης στον Χριστιανισμό:

α) Συγχώρεση μέσω της Πίστης στην Ιδέα της Σταύρωσης:

Το δόγμα της σταύρωσης είναι κεντρικό στον Χριστιανισμό.

Σύμφωνα με τον Παύλο, η σταύρωση είναι ο ακρογωνιαίος λίθος για όλα τα Χριστιανικά Δόγματα, και όσοι την αρνούνται δεν θεωρούνται Χριστιανοί και δεν αξίζουν τις ευλογίες του Θεού. Δεν μπορούν να εισέλθουν στην Βασιλεία του Θεού ή να φτάσουν στη δόξα. Ο προορισμός τους είναι το αιώνιο μαρτύριο στην Κόλαση επειδή υπήρξαν ανυπάκουοι προς τον Ιησού Χριστό.

Ποιο είναι το περιεχόμενο αυτής της ιδέας; Από πού προήλθε;

Το περιεχόμενο αυτής της ιδέας βρίσκεται σε μερικές από τις επιστολές του Παύλου προς του Ρωμαίους, του Κορινθίους και τους Εβραίους. Ισχυρίστηκε πως ο Χριστός δεν προδόθηκε και σταυρώθηκε από τους εχθρούς του (τους Ρωμαίους και τους Εβραίους) εξαιτίας της απειλής που παρουσίαζε για τις πεποιθήσεις και τις κοσμικές δυνάμεις τους, μα διάλεξε εκούσια να ταπεινωθεί και να σταυρωθεί ως κάποιος είδος εξιλέωσης για τις αμαρτίες των ανθρώπων, απελευθερώνοντάς τους έτσι από το

προπατορικό αμάρτημα που διέπραξε ο πατέρας τους, ο Αδάμ, ο οποίος έφαγε από το απαγορευμένο δένδρο.

Στην επιστολή του προς Ρωμαίους, ο Παύλος έγραψε «Γι' αυτό, όπως διαμέσου ενός ανθρώπου η αμαρτία μπήκε μέσα στον κόσμο, και μέσω της αμαρτίας ο θάνατος, και με τον τρόπο αυτό ο θάνατος πέρασε μέσα σε όλους τους ανθρώπους, γιατί όλοι αμάρτησαν. Η αμαρτία υπήρχε στον κόσμο και πριν να δοθεί ο νόμος. Αλλά χωρίς το νόμο δεν μπορούσε να θεωρηθεί ως αμαρτία η παράβαση των εντολών του. Ωστόσο ο θάνατος κυριάρχησε σ' όλους τους ανθρώπους, από τον Αδάμ ως το Μωυσή, ακόμα και σ' αυτούς που δεν αμάρτησαν, όπως ο Αδάμ, ο οποίος παραβίασε μια ρητή εντολή του Θεού. Ο Αδάμ ήταν προτύπωση του μελλοντικού γενάρχη. Η χάρη όμως του Θεού που έφερε ο Χριστός, δε συγκρίνεται με την παράβαση του Αδάμ. Γιατί εάν η παράβαση ενός ανθρώπου είχε ως συνέπεια το θάνατο όλων, πολύ περισσότερο η χάρη που μας δώρισε ο Ιησούς Χριστός, πλημμύρισε όλη την ανθρωπότητα.» (Προς Ρωμαίους 5:12-15)

Εδώ ο Παύλος ισχυρίζεται πως εκείνοι που δεν πιστεύουν στην ιδέα της σταύρωσης δεν αξίζουν ούτε το έλεος του Θεού, ούτε τη συγχώρεσή Του. Δεν θα πάνε στον Παράδεισο και δεν θα τους χορηγηθεί αιώνια ζωή. Αντίθετα, η αιώνια κατοικία τους θα είναι η Κόλαση επειδή αρνήθηκαν την ιδέα της κάθαρσης.

Υπό το φως της ερμηνείας του Παύλου για την αμαρτία του Αδάμ και τον τρόπο με τον οποίο συγχωρούνται οι αμαρτίες, όλοι οι άνθρωποι, συμπεριλαμβανομένων των προφητών και των αγγελιαφόρων είναι καταραμένοι από τον Θεό: ως εκ τούτου, η αναπόφευκτη μοίρα τους είναι αιώνιο μαρτύριο στην Κόλαση. Επιπλέον, όλοι όσοι αρνούνται την ιδέα της σταύρωσης και της σωτηρίας είναι μολυσμένοι με το προπατορικό αμάρτημα και εξορισμένοι από το Έλεος του Θεού.

Οι ιερείς επηρεάστηκαν σημαντικά από τις αντιλήψεις του Παύλου αναφορικά με την ιστορία της σωτηρίας. Ένας από αυτούς, ο Χάννα Μακάρ Αλ Ισάγουι έγραψε μια επιστολή κατά τον 12^ο αιώνα μ.Χ. απευθυνόμενος στον Άμπου Ουμπάιντουλλάχ Αλ-Καζράτζι, έναν Ανδαλουσιανό λόγιο, προσκαλώντας τον να πιστέψει στον Χριστιανισμό και στην ιδέα της σταύρωσης ώστε να σωθεί από το κληρονομημένο αμάρτημα. Η επιστολή εμφανίστηκε στο βιβλίο του Άμπου Ουμπάιντ *Ανάμεσα στο Ισλάμ & τον Χριστιανισμό*. Λέει, «Το Έλεος του Θεού και ειρήνη σε σένα. Δοξάζω το Θεό που μας καθοδήγησε ορθά και μας υποστήριξε με το γιο Του. Παρέτεινε το έλεός Του με την σταύρωση του Ιησού Χριστού ο οποίος μας λύτρωσε με το ιερό αίμα του. Μας έσωσε από το μαρτύριο της Κολάσεως και φορτώθηκε για μας τις αμαρτίες του Αδάμ. Έχυσε το δικό του αίμα για την ευτυχία ολόκληρης της ανθρωπότητας οι οποίοι εξαγνίστηκαν από αυτήν την αμαρτία, εκτός από εκείνους που δεν πίστευαν σ' αυτόν. Αν επιθυμείς να σου χορηγηθεί το Έλεος του Θεού και να κατοικήσεις στον Παράδεισο, πίστεψε στο Θεό και πες: **‘Ο Ιησούς Χριστός είναι υιός του Θεού, ο οποίος είναι ο Ίδιος ο Θεός και το Άγιο Πνεύμα, τρεις θεότητες σε μία.**»

Από πού προήλθαν αυτές οι σατανικές ιδέες;

Πώς διείσδυσαν μέσα στον Χριστιανισμό;

Ο φημισμένος δυτικός θεολόγος, Rodolf Boltman είπε στο βιβλίο του *Ιησούς*, «Ο Παύλος πήρε τις ιδέες του από τους Εβραίους της Μικράς Ασίας οι οποίοι υιοθέτησαν τον Χριστιανισμό. Επηρεάστηκαν σημαντικά από την ελληνική φιλοσοφία και τον μύθο της Μεγάλης Μητέρας, ο οποίος ήταν ευρέως διαδεδομένος στην Ελλάδα εκείνη την περίοδο. Και φαίνεται πως ανέμειξαν τα δόγματα του Χριστιανισμού με την παλιά θρησκεία τους, η οποία δεν εγκαταλείφθηκε πλήρως.

Η θρησκεία της Μεγάλης Μητέρας πηγάζει από ένα μύθο για τη θεά Σαμπέλα, η οποία ήταν αρραβωνιασμένη με έναν άνδρα ονομαζόμενο Άττας. Εκείνη τον λάτρευε μα ξαφνικά αυτός πέθανε. Τον θρηνούσε. Η Φύση, συμπεριλαμβανομένων των δένδρων, των ποταμών και των θηρίων, μοιραζόταν μαζί της το πένθος και θλίψη κατέκλισε ολόκληρο το σύμπαν.

Ξαφνικά, όπως συνεχίζει ο μύθος, ο Άττας αναστήθηκε από το θάνατο. Είχε μεταμορφωθεί από έναν συνηθισμένο άνθρωπο με περιορισμένες δυνάμεις σε υψηλόφρονα θεό. Η Σαμπέλα ήταν τρισευτυχισμένη. Και η φύση ξανά μοιραζόταν την ευτυχία μαζί της. Ο ήλιος ανέτειλε, τα ποτάμια ξεχειλίζουν, και η γη έγινε πράσινη από τη βλάστηση. Οι άνθρωποι βγήκαν έξω για να γιορτάσουν την περίπτωση. Έγινε έθιμο να γιορτάζουν αυτό το περιστατικό κάθε άνοιξη για να δοξάσουν τον Άττας, ο οποίος νίκησε το θάνατο κι έδωσε ζωή στη νεκρή γη. Εκείνη την ημέρα, συνήθιζαν να προσφέρουν θυσίες για το θεό που νίκησε το θάνατο. Χρόνο με το χρόνο, εμφανίστηκε μια τάξη μοναχών, οι οποίοι παρότρυναν τους ανθρώπους να πιστέψουν σε αυτόν το μύθο και να προσφέρουν θυσίες για τον Άττας προκειμένου να απελευθερωθούν από τις αμαρτίες τους και να εισαχθούν στην Βασιλεία του Θεού.

Δεν είναι περίεργο, λοιπόν, το ότι ο Παύλος πήρε την ιδέα της σταύρωσης και της εξιλέωσης από τους Εβραίους της Μικράς Ασίας αφού ήταν και ο ίδιος αρχικά Εβραίος. Κατά το νεαρό της ηλικίας του ξεκίνησε να διώκει τους Εβραίους που προσηλυτίζονταν στον Χριστιανισμό καθώς οι νέες πεποιθήσεις και συμπεριφορές τους τον πρόσβαλλαν. Μα μία μέρα, ενώ ταξίδευε στην Δαμασκό, υποτίθεται πως άκουσε τη φωνή του Χριστού να του λέει γιατί καταδιώκεις τους οπαδούς μου. Αυτή η εμπειρία εντυπωσίασε τόσο πολύ τον Παύλο ώστε σύντομα έγινε Χριστιανός.

Ο Παύλος δεν δίστασε να δανειστεί μύθους και παραμύθια και να τα βάλει μέσα στο Χριστιανικό Βιβλίο. Η δικαιολογία του ήταν πως ήθελε να ενθαρρύνει τους μη Χριστιανούς ειδωλολάτρες να τείνουν προς τον Χριστιανισμό. Ο Άχμεντ Σάλαμπι, ένας Άραβας Λόγιος, σχολίασε για αυτό το περιστατικό στο βιβλίο του *Χριστιανισμός*, λέγοντας, «Η καθολικότητα του Χριστιανισμού, η οποία εισήχθη από τον Παύλο, αποτέλεσε το σημείο καμπής στην ιστορία αυτής της θρησκείας. Ανοίγοντας διάπλατα την πύλη για όλους, ο Παύλος υποχρεώθηκε να προσαρμόσει διάφορα δόγματα για να γεφυρώσει το χάσμα ανάμεσα στη θρησκεία των Εβραίων και τις ειδωλολατρικές αντιλήψεις που ήταν διαδεδομένες στην Ευρώπη εκείνης της περιόδου. Έτσι, εισήγαγε την ιδέα της Αγίας Τριάδας και της σωτηρίας ώστε να αντιμετωπίσει τις αντιλήψεις των εθνών που προσηλυτιζόνταν στον Χριστιανισμό.»

Σε πολλά σημεία των επιστολών του, ο Παύλος επιβεβαίωσε πως τα δόγματα που εισήγαγε στον Χριστιανισμό δεν υπαγορεύτηκαν σε εκείνον από τον Χριστό, μα ήταν δικά του.

Με αυτόν τον τρόπο, οι προσπάθειες του Παύλου να βρει ένα τρόπο να εξαλείψει τις αμαρτίες του Αδάμ, δημιούργησαν μια θρησκεία ριζικά διαφορετική από τη θρησκεία που κηρύχτηκε από τον Ιησού (ειρήνη σ' αυτόν). Αυτή η διαστρεβλωμένη θρησκεία που δημιουργήθηκε από τον Παύλο είναι η ίδια θρησκεία που κηρύσσεται παντού σήμερα υπό το όνομα του Χριστιανισμού. Και αυτό ακριβώς υπέδειξε ο Δυτικός Θεολόγος, Ο. Τ. Davis, στο βιβλίο του *Κηρύγματα στο Όρος*, όπου έγραψε, «Ο αληθινός Χριστιανισμός δεν υπήρχε μέχρι που ο Παύλος συναντήθηκε με την δεύτερη θεότητα μέσα στην Τριάδα. Άρχισε, τότε, να γράφει επιστολές σε διαφορετικά έθνη κηρύσσοντας τον Χριστιανισμό όπως τον έλαβε από τον Λυτρωτή. Έτσι, ο Παύλος θεωρείται ο πραγματικός ιδρυτής του Χριστιανισμού που βλέπουμε σήμερα. Αν ο Παύλος δεν είχε εμφανιστεί, ο Χριστιανισμός δεν θα

αποτελούσε ποτέ καθολική θρησκεία, και δεν θα είχε ποτέ γίνει ευρέως αποδεκτή από εκατομμύρια ανθρώπους.»

Συνεπώς, η ιδέα της σταύρωσης που εισήχθηκε από τον Παύλο, ο οποίος την κατέστησε υποχρέωση για τους ειλικρινείς πιστούς, αποτελεί ξένη έννοια που δεν υπήρχε στον Χριστιανισμό πριν την αναπτύξει ο Παύλος. Δεν συνδέεται με κανένα από τα πραγματικά κηρύγματα του Ιησού του Υιού της Μαρίας. Συνεπώς, ολόκληρη η ιδέα απορρίπτεται εντελώς.

Επιπλέον, ο Παύλος δεν αναφέρθηκε στις πηγές από τις οποίες έλαβε τις πληροφορίες για τον Ιησού. Αντίθετα, παραδέχθηκε πως οι διδασκαλίες του Ιησού αποκαλύφθηκαν σ' αυτόν στα όνειρά του. Αυτό ακυρώνει τους ισχυρισμούς του καθώς η άμεση επικοινωνία με την αρχική πηγή έχει χαθεί. Και οι ιστορίες του αποτελούν μόνο μια συλλογή μύθων και οραμάτων που στερούνται καταγεγραμμένων αποδείξεων.

β) Συγχώρεση μέσω του Μοναχισμού:

Ο μοναχισμός στον Χριστιανισμό πηγάζει από μια αντίληψη ότι το αμάρτημα του Αδάμ σχετίζεται στενά με την σωματική επιθυμία. Αυτή την αντίληψη υιοθέτησαν οι Χριστιανοί από τους Έλληνες Φιλοσόφους και ιδιαίτερα τον Πλάτωνα, ο οποίος έγραψε για την διχοτομία ψυχής και σώματος. Βλέπει το σώμα ως τη φυλακή της ψυχής, η οποία προσπαθεί συνεχώς να φτάσει την ύψιστη προέλευσή της, γιατί αποτελούσε μέρος του Θεού και στη συνέχεια χωρίστηκε από Αυτόν ώστε να ενσαρκωθεί σε όλα τα ζωντανά πλάσματα. Έτσι, βρίσκεται σε διαρκή πάλη με το σώμα το οποίο εμποδίζει την άνοδο της ψυχής στην προέλευσή της ώστε να ενωθεί με Αυτόν. Ο συγγραφέας του *Θρησκείες και Δόγματα*, εξετάζοντας τις απόψεις του Πλάτωνα για το Θεό και τη δημιουργία, είπε, «Το σύμπαν έχει το δικό του Αιώνιο Δημιουργό. Η πραγματική φύση οποιουδήποτε ατομικού πράγματος εξαρτάται

από τη μορφή στην οποία μετέχει. Οι μορφές διαφέρουν σημαντικά από τα συνηθισμένα πράγματα που μπορούμε να δούμε γύρω μας. Τα συνηθισμένα πράγματα αλλάζουν, μα οι μορφές τους όχι. Οι μορφές δεν υπάρχουν ούτε στον χώρο ούτε στον χρόνο. Αναγνωρίζονται από τη διάνοια, μα όχι και από τις αισθήσεις. Ο Πλάτωνας πίστευε πως παρόλο που το σώμα πεθαίνει και αποσυντίθεται, η ψυχή συνεχίζει να ζει αιώνια. Μετά το θάνατο του σώματος, η ψυχή μεταναστεύει σε αυτό που ο Πλάτωνας αποκαλεί βασίλειο των αγνών μορφών. Εκεί υπάρχει χωρίς σώμα, αναπολώντας τη μορφή. Η ψυχή διατηρεί πάντα μια αμυδρή ανάμνηση από το βασίλειο των μορφών και το λαχταρά. Προκειμένου να ελευθερωθεί η ψυχή, ο Πλάτωνας είδε πως το σώμα πρέπει να πολεμηθεί και να τιμωρηθεί, κάνοντάς το αδύναμο και κουρασμένο μέσω της λατρείας, της πείνας και της αυστηρότητας. Το σώμα τελικά θα αποσυντεθεί και θα καταρρεύσει και η ψυχή θα μετοικήσει στην αγνή της μορφή.»

Χριστιανοί ηγέτες υιοθέτησαν αυτές τις ιδέες από τον Πλάτωνα και τις ανέπτυξαν υπό το όνομα του «μοναχισμού». Από όλους τους ηγέτες, οι πιο σημαντικές φιγούρες αναφορικά με αυτήν την έννοια είναι ο Παύλος, ο Αυγουστίνος και οι Νεστοριανοί.

Είχαμε δει σε προηγούμενο σημείο πώς ο Παύλος συνέδεσε την πίστη στην ιδέα της σταύρωσης με τη συγχώρεση του προπατορικού αμαρτήματος. Ισχυρίστηκε επίσης πως ο Ιησούς άφησε εκούσια τον εαυτό του να ταπεινωθεί και να σταυρωθεί. Έτσι, το Παυλικό δόγμα προτείνει πως το σώμα αξίζει να βασανιστεί μέχρι να εξαγνιστεί. Στην επιστολή του προς Εφεσίους ο Παύλος έγραψε, *«Ζούσατε τότε σύμφωνα με τις απαιτήσεις αυτού εδώ του κόσμου, υπακούοντας στον άρχοντα των πονηρών δυνάμεων που βρίσκονται ανάμεσα σε ουρανό και γη, στο σατανικό πνεύμα που εξακολουθεί να εξουσιάζει όσους δεν υπακούουν στο Θεό. Έτσι, σαν κι αυτούς, ζήσαμε κάποτε κι εμείς όλοι: ήμασταν*

δούλοι στις επιθυμίες μας και κάναμε ό,τι ήθελε το αμαρτωλό εγώ μας. Η αμαρτωλή μας φύση μας οδηγούσε, όπως και τους υπόλοιπους ανθρώπους, σε πράξεις που προκαλούσαν την οργή του Θεού. Ο Θεός όμως μας αγάπησε, γιατί είναι πλούσιος σε έλεος κι έχει απέραντη αγάπη. Κι ενώ είμασταν πνευματικά νεκροί εξαιτίας των παραπτωμάτων μας, μας ξανάδωσε ζωή μαζί με το Χριστό.» (Προς Εφέσιους 2:2-5)

Οι Χριστιανοί πιστεύουν πως ο Αδάμ ανταποκρίθηκε στις φυσικές του επιθυμίες και τα κτηνώδη πάθη του κι έτσι παράκουσε το Θεό τρώγοντας από το απαγορευμένο δένδρο. Το σώμα, λοιπόν, είναι η απαρχή όλων των αμαρτιών και δεν μπορεί να εξαγιστεί εκτός κι αν βασανιστεί και ταπεινωθεί. Σύμφωνα με τους Χριστιανούς, η ψυχή είναι το θύμα του σώματος και το αιώνιο μαρτύριό της προκαλείται από τα συνεχή παραπτώματα του σώματος. Προκειμένου να βοηθήσει την ψυχή να ταξιδέψει ελεύθερα στον Δημιουργό της, το σώμα πρέπει να ταπεινωθεί.

Με την πάροδο του χρόνου εμφανίστηκε μια τάξη μοναχών και καλογριών. Για να ανήκει σε αυτήν την ομάδα κάποιο νέο μέλος έπρεπε να περάσει έναν αριθμό φάσεων κατά τις οποίες έπρεπε να εκθέσει το σώμα του σε ταπείνωση και βασανιστήρια. Όσοι έδειχναν σθένος γινόντουσαν δεκτοί ως αυτό που οι Χριστιανοί αποκαλούν Άγιοι. Ένας τρόπος να πολεμήσει κανείς το σώμα του ήταν η αποχή από το γάμο· σε μια από τις επιστολές του, ο Παύλος έγραψε, «...²καλό είναι για τον άντρα να μη συνάπτει σχέσεις με γυναίκα. είναι καλό στον άνθρωπο να μη αγγίζει γυναίκα... ³²Ο άγαμος μεριμνάει γι' αυτά που είναι τού Κυρίου, πώς να αρέσει στον Κύριο· ενώ αυτός που έχει έρθει σε γάμο μεριμνάει γι' αυτά που είναι τού κόσμου, πώς να αρέσει στη γυναίκα.» (Προς Κορίνθιους Α, 7:2,32)

Επηρεασμένοι από αυτό το εδάφιο, οι μασόνοι του δωδέκατου αιώνα προχώρησαν τόσο πολύ ώστε να αρνηθούν από τα μέλη του δόγματός τους το δικαίωμα να παντρεύονται. Κάποιοι

ήδη παντρεμένος θα έπρεπε να χωρίσει τον/την σύντροφό του αν ήθελε να τους ακολουθήσει.

Ο Αυγουστίνος κατά τον πέμπτο αιώνα επιβεβαίωσε την αρχή του Παύλου να μείνει εργένης και κήρυξε πως ο γάμος, μια τάση πνευματικής αδυναμίας και σκληρής πάλης προς ικανοποίηση των σωματικών πόθων, θα πρέπει να αποφεύγεται. Οι μοναχοί και οι καλόγριες απαγορευόταν αυστηρά να παντρευτούν προκειμένου να αποτελούν το καλό παράδειγμα. Ο Αυγουστίνος ισχυρίστηκε επίσης πως η στέρηση του σώματος από τις απολαύσεις του όπως το καλό φαγητό, τα απαλά ρούχα, τα μαλακά κρεβάτια ή μία σύζυγο ήταν μία μάχη που κάθε Χριστιανός πρέπει να παλέψει. Αυτό θα τον καταστήσει ικανό να εισέλθει στη Βασιλεία του Θεού αφού συγχωρεθεί.

Ο συγγραφέας του *Η Ιστορία της Δυτικής Φιλοσοφίας* εξήγησε την άποψη του Αυγουστίνου πάνω σε αυτό το θέμα. Έγραψε, «Η ζωή στη γη υπήρχε ώστε οι άνθρωποι να ζουν στην καταστροφή και τη δυστυχία κι έτσι δεν πρέπει να ασχολούνται με τέτοια εγκόσμια πράγματα όπως η πολιτική, η κοινωνιολογία, η αστρολογία, κλπ., καθώς η αναζήτηση τέτοιων πραγμάτων θα αποσπάσει τους πιστούς και θα σπαταλήσει την ενέργειά τους. Προσκαλώ, συνεπώς, τους ειλικρινείς πιστούς να απαρνηθούν τις απολαύσεις των επίγειων πραγμάτων και να γίνουν ασκητές. Ο γάμος δεν ταιριάζει σ' αυτούς που θέλουν να εισέλθουν στη Βασιλεία του Θεού.»

Σύμφωνα με αυτές τις ιδέες, βλέπουμε πως ο Χριστιανισμός, θεωρητικά, θεωρεί την παρθενικότητα ως ιδανική κατάσταση τόσο για τους άνδρες όσο και για τις γυναίκες. Αυτή η εννοιολογική σύλληψη οδήγησε σταδιακά στην υιοθέτηση του μυστικισμού από τους καθολικούς κληρικούς.

Η έννοια της συγχώρεσης μέσω του μοναχισμού έχει συνοψιστεί στις πρακτικές και τις ιδέες των Νεστοριανών. Στα δόγματά τους βρίσκουμε τα εξής:

«Αν ο άνθρωπος αφιέρωσε τη ζωή του στη λατρεία και εγκατέλειψε τις σωματικές επιθυμίες, όπως την κατανάλωση κρέατος και την ικανοποίηση των κτηνωδών πόθων του, η ουσία του θα είναι αγνή και θα φτάσει στη Βασιλεία του Θεού και θα δει τον Θεό φανερά. Ο άορατος κόσμος θα αποκαλυφθεί σε αυτόν.»

Κατά τον ενδέκατο αιώνα, ο Πάπας Γρηγόριος VII θέσπισε ένα δόγμα που απαγόρευε ρητά σε όλους τους ιερείς και τις μοναχές να παντρευτούν, καθώς η σεξουαλική συνουσία, ισχυριζόταν, μπορούσε να εξαλείψει την αγνότητα και την καθαρότητα τους.

Μα αυτό το δόγμα είχε αρνητικές συνέπειες.

Η μοιχεία και η ομοφυλοφιλία εξαπλώθηκαν. Ως αποτέλεσμα, η φήμη των κληρικών, των μοναχών και των καλογριών αμαυρώθηκε ανάμεσα στους οπαδούς τους και το κοινό.

γ) Συγχώρεση μέσω του βαπτίσματος:

Προκειμένου να κερδίσουν σωτηρία από το προπατορικό αμάρτημα που διαπράχθηκε από τον Αδάμ, οι Χριστιανοί συνέλαβαν την πρακτική του βαπτίσματος. Ένα νεογέννητο μωρό ή κάποιος νεοφώτιστος στον Χριστιανισμό πρέπει να βαπτιστεί ενώ ένας ιερέας θα τον πλένει με νερό.

Οι Χριστιανοί πιστεύουν πως ένα μωρό γεννιέται μολυσμένο με την αμαρτία του Αδάμ και έτσι πρέπει να πλυθεί από τους ιερείς. Λένε πως ακολουθούν το παράδειγμα του Ιωάννη, του αποκαλούμενου Βαπτιστή, ο οποίος συνήθιζε να βαπτίζει τους

πιστούς στο ιερό ποτάμι του Ιορδάνη. Βάπτισε επίσης και τον Ιησού. Οι συγγραφείς της Χριστιανικής Βίβλου ισχυρίζονται πως ο Θεός, απευθυνόμενος στον Ιησού αφού βαπτίστηκε, είπε: «*Εσύ είσαι ο Υιός μου ο αγαπητός. Εσύ είσαι ο εκλεκτός μου.*» (Κατά Μάρκον 1:11)

Οι διάφορες αιρέσεις του Χριστιανισμού διαφωνούσαν ανέκαθεν για τη δύναμη του βαπτίσματος. Ορισμένοι ισχυρίζονται πως το βάπτισμα εξαγνίζει τον άνθρωπο από όλες τις αμαρτίες συμπεριλαμβανομένου και του προπατορικού αμαρτήματος, ενώ άλλοι ισχυρίζονται πως συγχωρεί το προπατορικό αμάρτημα μόνο· όσο για τις άλλες αμαρτίες, μπορούν να συγχωρεθούν μέσω των ιερέων.

Οι διάφορες αιρέσεις αποτυγχάνουν επίσης να συμφωνήσουν για το πότε, το πού και το πώς πρέπει να τελείται το βάπτισμα. Ωστόσο, όλες συμφώνησαν πως το βάπτισμα είναι έγκυρο μόνο όταν τελείται από ιερείς ή Χριστιανούς ηγέτες. Στο βιβλίο του *Συγκρίνοντας τις Θρησκείες: Χριστιανισμός*, ο Άχμαντ Σαλάμπι έγραψε για το θέμα του βαπτίσματος, λέγοντας: «Οι Χριστιανοί αποτυγχάνουν να συμφωνήσουν για τον χρόνο κατά τον οποίο πρέπει να τελείται το βάπτισμα. Ορισμένοι απ' αυτούς επέμειναν πως η παιδική ηλικία είναι η καλύτερη περίοδος για αυτήν την τελετή· άλλοι πίστευαν πως μπορεί να διεξαχθεί κατά τη διάρκεια οποιασδήποτε περιόδου της ζωής του ανθρώπου. Άλλοι πάλι ισχυρίστηκαν πως μπορεί να τελεστεί στο νεκροκρέβατο εφόσον το βάπτισμα λέγεται πως εξαλείφει όλες τις αμαρτίες και αυτή είναι η στιγμή μετά την οποία καμιά αμαρτία δεν θα διαπραχθεί.»

Σύμφωνα με το Χριστιανικό δόγμα, το βάπτισμα αποτελεί συμβολική πλύση με νερό ως θρησκευτική πρακτική. Δείχνει ή εκπέμπει τον εξαγνισμό, το ξέπλυμα των αμαρτιών και την αρχή μιας ανανεωμένης ζωής. Αυτό πραγματοποιείται χύνοντας ή ψεκάζοντας νερό στο μέτωπο του ατόμου που βαπτίζεται.

Ορισμένες Ανατολικές Ορθόδοξες και Δυτικές Προτεσταντικές Εκκλησίες πραγματοποιούν εμβάπτιση (βύθιση ενός ατόμου στο νερό). Σε μια τυπική Χριστιανική βάπτιση, το άτομο που βαπτίζεται κάνει μια δήλωση πίστης στον Ιησού. Χορηγοί, αποκαλούμενοι νονοί, μπορεί να κάνουν την δήλωση εκ μέρους των νεογέννητων. Στις περισσότερες περιπτώσεις, ένας ιερέας ή κληρικός προφέρει έπειτα το όνομα του ατόμου και χύνει το νερό, λέγοντας, «Σε βαπτίζω στο Όνομα του Πατρός, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος.» Το βάπτισμα πρέπει να ακολουθείται από μια εκούσια, δημόσια δήλωση πίστης στον Ιησού ως σωτήρα.

δ) Συγχώρεση μέσω της Εξομολόγησης ενώπιον Ιερέων:

Κατά τα πρώτα στάδια του Χριστιανισμού, ο Πάπας στη Ρώμη ισχυριζόταν πως ο Ιησούς του είχε δώσει τη δύναμη να συγχωρεί αμαρτίες αν ο αμαρτωλός τις ομολογούσε ενώπιόν του, εκτός από το προπατορικό αμάρτημα, το οποίο θα συγχωρούταν μόνο με την πίστη στην σταύρωση, την ανάσταση και τη βάπτιση. Ο Πάπας ισχυρίστηκε επίσης πως ήταν ο διάδοχος του Πέτρου, ο οποίος ίδρυσε την Ρωμαϊκή Εκκλησία σύμφωνα με τις οδηγίες και την καθοδήγηση του Ιησού και τον οποίο ο Ιησούς εμπιστευόταν και εξουσιοδότησε να κρίνει όλα τα θρησκευτικά ζητήματα, συμπεριλαμβανομένων όσων πιστευόταν πως είναι νόμιμα ή παράνομα. Στο Κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο, ο Ιησούς απευθύνθηκε στον Πέτρο, λέγοντας, *«Εσύ είσαι ο Πέτρος, και επάνω σ' αυτή την πέτρα θα κτίσω την εκκλησία μου· και πύλες άδη δεν θα υπερσχύσουν εναντίον της. Και θα σου δώσω τα κλειδιά που ανοίγουν την πόρτα της βασιλείας των ουρανών· και ό,τι κρατήσεις ασυγχώρητο στη γή, θα είναι ασυγχώρητο στους ουρανούς· και ό,τι συγχωρήσεις επάνω στη γη, θα είναι συγχωρεμένο στους ουρανούς.»* (Κατά Ματθαίον 16:18-19)

Όταν ο Πάπας διόρισε τον εαυτό του ως επικεφαλής της Ρωμαϊκής εκκλησίας, ισχυρίστηκε πως ήταν αναμάρτητος και αλάνθαστος. Κέρδισε έπειτα τη φήμη ανάμεσα σε όλους τους Χριστιανούς πως ενεργούσε εκ μέρους του Ιησού, δίνοντας ευλογίες ή κατάρεις. Όχι μόνο αυτό, μα έδωσε μάλιστα στον εαυτό του πλήρη αρμοδιότητα να συγχωρεί όλες τις αμαρτίες αν κανείς τις εξομολογούταν κατά την παρουσία του. Είπε πως ενεργούσε σύμφωνα με την αναφορά στο Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο (20:23), *«Αν τις αμαρτίες κάποιων συγχωρέσετε, είναι σ' αυτούς συγχωρεμένες· αν κάποιων τις κρατάτε, είναι κρατημένες.»*

Επιπλέον, οι ιερατικές σύνοδοι, ιδιαίτερα αυτή που πραγματοποιήθηκε στη Ρώμη το Γρηγοριανό 1215, αναγνώρισαν τις αρχές του Πάπα αναφορικά με τη συγχώρεση των αμαρτιών και την στέρηση της εισόδου στον Παράδεισο από όσους αντιτίθενται σ' αυτόν.

Τα μέλη της συνόδου πίστευαν πως αν κάποιος είχε την δικαιοδοσία να συγχωρεί, θα είχε και την δικαιοδοσία να αρνείται συγχώρεση. Συνεπώς, πολλοί Πάπες χρησιμοποιούσαν το δικαίωμα της άρνησης συγχώρεσης από εκείνους τους βασιλείς ή ευγενείς που διαφωνούσαν πολιτικά μαζί τους, προκειμένου να επιβάλουν την εξουσία τους στους ανθρώπους.

Όταν οι άνθρωποι συνωστίζονταν μπροστά στην πόρτα του Πάπα ζητώντας συγχώρεση, οι βοηθοί του επέβαλλαν πρόστιμα σε όσους ήθελαν να εξομολογηθούν τις αμαρτίες τους κατά την παρουσία του Πάπα. Τα πράγματα εκφυλίστηκαν ακόμη περισσότερο όταν η συγχώρηση εξαρτιόταν από την καταβολή ενός ορισμένου χρηματικού πόσου. Όταν η ανάγκη για χρήματα αυξήθηκε κατά τη διάρκεια των Σταυροφοριών, ο Πάπας και οι βοηθοί του άρχισαν να πωλούν τα συγχωροχάρτια.

Και κάθε φορά που προέκυπτε ανάγκη για χρήματα ώστε να χριστούν εκκλησίες, μοναστήρια ή σχολεία, ο Πάπας έδινε

εντολές να τυπωθούν και να διανεμηθούν συγχωροχάρτια. Διαβεβαίωνε τους αγοραστές πως αιώνια κατοικία τους θα είναι ο Παράδεισος.

Με αυτόν τον τρόπο, τεράστιες περιουσίες (συμπεριλαμβανομένων χρημάτων, κοσμημάτων, εκτάσεων γης και όπλων) συσσωρεύονταν στον Πάπα και τους βοηθούς του. Όταν η ιδέα της πώλησης συχωροχαρτιών έφτασε στα απομακρυσμένα μέρη του Χριστιανικού κόσμου, οι άνθρωποι θεώρησαν δύσκολο το να ταξιδέψουν στη Ρώμη ώστε να εξομολογηθούν τις αμαρτίες τους ενώπιον του Πάπα. Ο Πάπας άδραξε την ευκαιρία και εξουσιοδότησε τους τοπικούς καρδινάλιους και ιερείς να ενεργούν εκ μέρους του. Αυτή η παράδοση χρησιμοποιείται ακόμη στις μέρες μας.

Οι τοπικοί καρδινάλιοι και ιερείς εκμεταλλεύτηκαν την εξουσία που δόθηκε σ' αυτούς από τον Πάπα και άρχισαν να εκβιάζουν τους απλούς ανθρώπους. Αγόραζαν για τους εαυτούς τους παλάτια, κατοικίες και εκτάσεις γης. Ως αποτέλεσμα, δύο τάξεις ανθρώπων προέκυψαν κατά το Μεσαίωνα: η ανώτατη τάξη που αποτελούταν από φεουδάρχες (ευγενείς και κληρικούς), και η κατώτατη τάξη που αποτελούταν από έμμισθα όργανα, εργάτες και δουλοπαρικούς.

ε) Συγχώρεση μέσω Ευχαριστίας και Μετουσίωσης:

Οι Πάπες της Ρωμαϊκής Εκκλησίας εισήγαγαν έναν άλλο τρόπο άφεσης των αμαρτιών: μέσω της Ευχαριστίας και της Μετουσίωσης. Η ρίζα της ιστορίας βρίσκεται στις επιστολές του Παύλου και στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη. Λέγεται πως ο Ιησούς μοιράστηκε το τελευταίο δείπνο του πριν την σταύρωση με τους μαθητές του. Το δείπνο αποτελούταν από ψωμί και κρασί. Το ψωμί παρίστανε το σώμα του Χριστού και το κρασί το αίμα του. Στην επιστολή του προς Κορινθίους, ο Παύλος είπε, «Επειδή, εγώ

παρέλαβα από τον Κύριο εκείνο το οποίο και παρέδωσα σε σας, ότι ο Κύριος Ιησούς κατά τη νύχτα που παραδινόταν, έλαβε άρτον, και αφού έκανε ευχαριστήρια προσευχή έκοψε και είπε: Λάβετε, φάγετε· τούτο είναι το σώμα μου που κόβεται για χάρη σας· αυτό να κάνετε στη δική μου ανάμνηση. Παρόμοια και όταν τελείωσε το δείπνο πήρε το ποτήρι, και είπε: Τούτο το ποτήρι είναι η καινή διαθήκη, που επικυρώνεται με το αίμα μου· τούτο να κάνετε, όσες φορές πίνετε, στη δική μου ανάμνηση. Επειδή, όσες φορές αν τρώτε το άρτον τούτον, και πίνετε το ποτήρι τούτο, τον θάνατο του Κυρίου εξαγγέλλετε, μέχρι την έλευσή του.» (Προς Κορίνθιους Α΄ 11:23-26)

Στο Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο, ο Ιησούς φέρεται να είχε πει, «Σας διαβεβαιώνω απόλυτα: εγώ είμαι ο άρτος που κατέβηκε από τον ουρανό και χαρίζει τη ζωή. Όποιος φάει από αυτόν άρτο θα ζήσει αιώνια. Και ο άρτος τον οποίο θα δώσω εγώ είναι το σώμα μου, που θα το προσφέρω για να ζήσει ο κόσμος. Τότε οι Ιουδαίοι άρχισαν να φιλονικούν μεταξύ τους: «Πως μπορεί αυτός να σας δώσει να φάμε τη σάρκα του;» έλεγαν. Και ο Ιησούς τους είπε: «Σας βεβαιώνω: Αν δεν φάτε τη σάρκα τού Υιού τού ανθρώπου, και δεν πιείτε το αίμα του, δεν έχετε μέσα σας ζωή. Όποιος τρώει τη σάρκα μου, και πίνει το αίμα μου, έχει αιώνια ζωή, και εγώ θα τον αναστήσω κατά την έσχατη ημέρα.» (Κατά Ιωάννην 6:51-54)

Όσο για την μετουσίωση, σύμφωνα με τους Χριστιανούς, αντιπροσωπεύεται από μερικές τελετουργίες που τελούνται στην Ανατολή από όσους αναζητούν συγχώρεση από το Θεό. Το Πάσχα πιστεύεται πως αντιστοιχεί στην ημέρα της Θείας Κοινωνίας. Συνεπώς, αν η σκηνή του τελευταίου δείπνου τελείται από έναν Χριστιανό, τρώγοντας ψωμί και πίνοντας κρασί, πιστεύεται πως έχει φάει τη σάρκα του Χριστού κι έχει πει το αίμα του. Με τον τρόπο αυτό οι αμαρτίες του συγχωρούνται και θα εισαχθεί στη Βασιλεία του Θεού.

Πώς προέκυψε στους Χριστιανούς πως η κατανάλωση ψωμιού και κρασιού μπορεί να συμβολίζει μια τόσο παράξενη ιδέα

όπως το να τρώνε τη σάρκα του λατρεμένου Θεού τους και να πίνουν το αίμα Του; Πώς τολμούν να πίνουν κρασί ενώ απαγορεύεται αυστηρά στην Παλαιά Διαθήκη στην οποία πιστεύουν ως μέρος της πίστης τους; Επιπλέον, δεν υπάρχει καταγεγραμμένη απόδειξη πως ο Προφήτης Ιησούς (ειρήνη σ' αυτόν) τους συμβούλεψε να κάνουν κάτι τέτοιο.

Κλείνοντας αυτό το κεφάλαιο μπορούμε να πούμε πως η Χριστιανική έννοια της αμαρτίας και τα μέσα συγχώρεσής της είναι παράλογα, διεστραμμένα, επιζήμια για την φυσική, ψυχική, κοινωνική και πνευματική υγεία και ευημερία του ανθρώπου.

II) Αμαρτία και Συγχώρεση στο Ισλάμ:

1) Η Λεξικογραφική Ερμηνεία της Αμαρτίας και της Συγχώρεσης:

Η αμαρτία μπορεί να οριστεί στο Ισλάμ ως εξής:

- Εσκεμμένη παράβαση του νόμου του Θεού ή η κατάσταση ή η συνθήκη που προκύπτει από την πράξη αυτή.
- Αδίκημα οποιουδήποτε είδους: ανήθικη πράξη.
- Παράβαση οποιουδήποτε Ισλαμικού νόμου ή κανόνα.

Η Συγχώρεση μπορεί να οριστεί στο Ισλάμ ως εξής:

- Η εγκατάλειψη της επιθυμίας να τιμωρήσει κανείς ή να ανταποδώσει σε έναν εχθρό ή παραβάτη.
- Μη διατήρηση κακίας προς τους άλλους.
- Εγκατάλειψη όλων των αξιώσεων για ζημία που προκλήθηκε σε σας από άλλους.

Σύμφωνα με το Ισλάμ, το να σφάλει ή να διαπράττει κανείς αμαρτία είναι ανθρώπινο, το να συγχωρεί είναι θεϊκό.

2) Η Προέλευση των Αμαρτιών στο Ισλάμ:

Ο Ισλαμικός νόμος κάλεσε τον άνθρωπο να είναι σε επιφυλακή ενάντια στην διάπραξη αμαρτιών, και παρουσιάζει αριθμό περιορισμών, ενδείξεων, προφυλάξεων και εμποδίων που εμποδίζουν τους ανθρώπους να πέσουν σε αυτές τις αμαρτίες που απειλούν την ασφάλεια ολόκληρης της κοινωνίας.

Οι αμαρτίες είναι πολυάριθμες και πολύπλευρες. Το πιο επικίνδυνο είδος των οποίων περιλαμβάνει τα σοβαρά ή θανάσιμα αμαρτήματα τα οποία δεν έχουν αποκαλυφθεί (είναι κρυμμένα στην καρδιά), όπως η ειδωλολατρία, η αθεΐα, η αίρεση, η υποκρισία, ο φθόνος, η κακία, η ματαιοδοξία, η αλαζονεία, η έπαρση, και η εξαπάτηση.

Οι αμαρτίες μπορεί να σχετίζονται με παραμέληση των υποχρεώσεων κάποιου απέναντι στον Αλλάχ. Κι εφόσον τέτοιες αμαρτίες βρίσκονται ανάμεσα στον άνθρωπο και τον Αλλάχ, έχουν περισσότερες ελπίδες να συγχωρεθούν από ό, τι άλλες. Οι αμαρτίες μπορεί να σχετίζονται επίσης με την καταπάτηση των δικαιωμάτων άλλων ανθρώπων. Εδώ, κατά τη διάρκεια ζωής ενός αμαρτωλού προκαλείται είτε τιμωρία είτε άφεση. Οι αμαρτίες διακρίνονται σε σοβαρές αμαρτίες και συγχωρητέες αμαρτίες. Οι σοβαρές αμαρτίες αφορούν παραβάσεις των δικαιωμάτων του Αλλάχ, του ατόμου και της κοινωνίας.

Ο αριθμός των σοβαρών αμαρτιών είναι αόριστος· ωστόσο μπορεί να περιοριστεί σε αυτές τις αμαρτίες οι δράστες των οποίων θα οδηγηθούν στην Κόλαση. Ο Αλλάχ λέει στο Ιερό Κοράνιο, **«Και όποιος αντιτίθεται στον Αγγελιαφόρο (τον Μωχάμμαντ) αφού του έχει γίνει φανερή η Καθοδήγηση (ο ορθός Δρόμος), και ακολουθεί άλλον δρόμο από αυτόν των πιστών, θα τον εγκαταλείψουμε στο δρόμο που διάλεξε, και θα τον εισάγουμε στην Κόλαση για να καεί μέσα της – τι άθλιος προορισμός!»** (4:115)

Ο Παντοδύναμος Θεός λέει, **«Και όποιος σκοτώνει έναν Πιστό σκοπίμως, η ανταπόδοσή του είναι η Κόλαση, όπου θα μείνει εκεί για πάντα· και η Οργή και η Κατάρρα του Αλλάχ βρίσκονται πάνω του, και (ο Αλλάχ) έχει προετοιμάσει μια τρομερή τιμωρία γι' αυτόν.»** (4:93)

Αν κάποιος πιστός αποφεύγει αυτά τα θανάσιμα αμαρτήματα, υποτίθεται πως θα του συγχωρεθούν τα συγχωρητέα. Αυτό επισημαίνεται στο Ιερό Κοράνιο όπου ο Αλλάχ λέει, **«Αν αποφύγετε τις μεγάλες αμαρτίες που απαγορεύεται να κάνετε, θα εξιλεώσουμε για σας τις (μικρές) αμαρτίες, και θα σας εισάγουμε σε μια Ευγενή Εισαγωγή (Παράδεισο).»** (4:31)

Ωστόσο, οι συγχωρητέες αμαρτίες μπορούν να μετατραπούν σε σοβαρές αν υποτιμούνται περιφρονητικά και διαπράττονται συνεχώς.

Ο Αμπντ Αλλάχ ιμπν Μασ'ούντ είπε: «Ένας πιστός βλέπει τις αμαρτίες του σαν να κάθεται κάτω από ένα βουνό το οποίο φοβάται πως μπορεί να πέσει πάνω του· ενώ ένας μοχθηρός κακοποιός θεωρεί τις αμαρτίες του μύγες που περνούν πάνω από τη μύτη του και τις διώχνει απλά έτσι.» (ο Άμπου Σιχάμπ, ο δεύτερος αφηγητής, πέρασε το χέρι του πάνω από τη μύτη του για να δείξει πώς). (Αλ-Μπουχάρι)

Παρά τους περιορισμούς και τα εμπόδια που τίθενται από τον ισλαμικό νόμο, ο άνθρωπος εκτίθεται συνεχώς σε πειρασμούς που τον κάνουν να σφάλει, οδηγούμενος από την άγνοιά του, τις επιθυμίες, ή την ανθρώπινη αδυναμία. Έτσι, η πτώση στην αμαρτία είναι κάτι που αναμένεται από όλους τους ανθρώπους. Αυτό αναφέρεται σε πολλές από τις ευγενείς ρήσεις του Προφήτη Μωχάμμαντ (ειρήνη σε αυτόν).

Το Ισλάμ ενθαρρύνει τους ανθρώπους να απέχουν από τους πειρασμούς που οδηγούν σε αμαρτίες. Όταν κάποιος σφάλει, ενθαρρύνεται να μετανοεί και να ζητά τη συγχώρεση του Αλλάχ και να πράττει συνεχώς το καλό. Ζητείται απ' αυτόν να μην απελπίζεται για το έλεος του Αλλάχ το οποίο υπάρχει πάντα εκεί. Ο Αλλάχ λέει στο Ιερό Κοράνιο, **«Ω, εσείς που πιστεύετε! Στραφείτε στον Αλλάχ με ειλικρινή μεταμέλεια.»** (66:8)

Ο Αλλάχ αγαπά αυτούς που απευθύνονται διαρκώς σε Εκείνον και αγαπά αυτούς που διατηρούνται αγνοί και καθαροί. Ο Αλλάχ λέει, **«Πες (Ω, Μωχάμμαντ): «Ω, δούλοι Μου (του Αλλάχ), που σπαταλάτε εναντίον των εαυτών σας πολλές αμαρτίες! Μην απελπίζεστε για το Έλεος του Αλλάχ: στ' αλήθεια, ο Αλλάχ συγχωρεί όλες τις αμαρτίες. Στ' αλήθεια Είναι ο Αλ-Γαφούρ (Συγχωρεί τα πάντα), ο Αρ-Ραχίμ (Πολυεύσπλαχνος).»** (39:53)

Επίσης ο Αλλάχ λέει, **«Όποιος κάνει μια καλή πράξη θα ανταμοιφθεί με δεκαπλάσια αμοιβή, και όποιος κάνει μια κακή πράξη, θα καταγραφεί γι' αυτόν μόνο αυτή (δηλ. χωρίς να πολλαπλασιαστεί), και δε θα αδικηθούν.»** (6:160)

Ο Άμπου Σάιντ Αλ-Χουντρέι αφηγήθηκε: ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ ﷺ είπε, **«Αν κάποιος ασπαστεί με ειλικρίνεια το Ισλάμ, τότε ο Αλλάχ θα συγχωρήσει όλες τις προηγούμενες αμαρτίες του, και μετά από αυτό ξεκινά η εκκαθάριση των λογαριασμών, η αμοιβή των καλών του πράξεων θα είναι από δέκα μέχρι εβδομήντα φορές για κάθε καλή πράξη, και μια κακή πράξη θα καταγράφεται όπως είναι εκτός κι αν ο Αλλάχ τη συγχωρέσει.»** (Αλ-Μπουχάρι)

Ο Άμπου Χουράιρα αφηγήθηκε επίσης: ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ ﷺ είπε, **«Ο Αλλάχ λέει, 'Αν ο δούλος Μου σκοπεύει να κάνει μια κακή πράξη τότε (Ω, άγγελοι) μην την γράψετε εκτός κι αν την κάνει· αν όμως την κάνει τότε γράψτε την όπως είναι (δηλ. μόνο μια κακή πράξη)· αν απέχει από το να την κάνει για Χάρη Μου, τότε γράψτε την ως καλή πράξη (στον λογαριασμό του). (Από την άλλη) αν σκοπεύει να κάνει μια καλή πράξη μα δεν την κάνει, τότε γράψτε μια καλή πράξη (στον λογαριασμό του), κι αν την κάνει, τότε γράψτε γι' αυτόν (στον λογαριασμό του) δέκα καλές πράξεις μέχρι εβδομήντα φορές.»** (Αλ-Μπουχάρι)

Εξάλλου, το Ισλάμ δεν λαμβάνει υπόψη εκείνες τις κακές πράξεις που γίνονται απερίσκεπτα κι αμέσως ακολουθούνται από ειλικρινή μεταμέλεια.

Ο Αλλάχ λέει στο Ιερό Κοράνιο, **«Ο Αλλάχ δέχεται μόνο τη μεταμέλεια εκείνων που κάνουν το κακό από άγνοια ή ανοησία και μεταμελούνται σύντομα.»** (4:17)

Αυτό ορίζεται επίσης και στη Σούννα του Προφήτη ﷺ (Σούννα είναι η συνήθης πρακτική, οι συνήθειες διαδικασίες ή ενέργειες, κανόνες, η χρήση των οποίων επιβάλλεται από την παράδοση). Ο Ουμάρ μπιν Αλ-Καττάμπ αφηγήθηκε: Ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ ﷺ είπε: **«Η αμοιβή των πράξεων εξαρτάται από τις προθέσεις, και κάθε άτομο θα λάβει την αμοιβή σύμφωνα με αυτό που σκόπευε. Έτσι, όποιος μεταναστεύει για τον Αλλάχ και τον Αγγελιαφόρο Του, τότε η μετανάστευσή του θα είναι για τον Αλλάχ και τον Αγγελιαφόρο Του. Και όποιος μεταναστεύει για εγκόσμια οφέλη ή για να παντρευτεί μια γυναίκα, η μετανάστευσή του θα είναι για ό, τι μετανάστευσε.»** (Αλ-Μπουχάρι)

Συνεπώς, οι πράξεις ενός άνδρα (καλές ή κακές) εξαρτώνται από τις προθέσεις του. Ωστόσο, οι πράξεις των απίστων εξαιρούνται γιατί οι άθεοι δεν υποχρεούνται να τηρούν τις παραινήσεις της θρησκείας. Οποιαδήποτε καλή πράξη κάνει κάποιος άθεος, δεν θα γίνει δεκτή από αυτόν, παρά το γεγονός ότι θα τιμωρηθεί αν δεν τις κάνει.

Παρόλο που η πρόθεση είναι η βάση για την αμοιβή που λαμβάνει ένας πιστός, οι πράξεις του πρέπει να καθοδηγούνται στενά από το Ιερό Κοράνιο και τη Σούννα του Προφήτη ﷺ. Αν αποκλίνει από τις νόρμες που αναφέρονται εκεί, θα έχει διαπράξει εγκληματική απάτη. Ο Αλλάχ λέει στο Ιερό Κοράνιο, **«Δεν αρμόζει σε έναν πιστό ή σε μια πιστή, όταν ένα θέμα έχει αποφασιστεί από τον Αλλάχ και τον Αγγελιαφόρο Του να έχει**

οποιαδήποτε επιλογή αναφορικά με την απόφασή του/της. Και όποιος παρακούει τον Αλλάχ και τον Αγγελιαφόρο Του, πράγματι έχει παραστρατήσει και βρίσκεται σε μια φανερή πλάνη.» (33:36)

Όσο για τη σημασία του να ακολουθεί κανείς τη Σούννα του Προφήτη ﷺ, ο Άνας μπιν Μάλικ αφηγήθηκε, ότι ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ ﷺ είπε, «Αυτός που δεν ακολουθεί τη Σούννα μου, δεν είναι από τους οπαδούς μου.» (Ιμπν Μάζτα)

Το Ισλάμ έχει ορίσει την αρχή της ατομικής ευθύνης: κάθε άτομο είναι υπεύθυνο για ό, τι κάνει. Ο Αλλάχ λέει στο Ιερό Κοράνιο, **«Κι έχουμε δέσει τις πράξεις κάθε ανθρώπου στο λαιμό του (δηλ. θα είναι υπεύθυνος μόνο για τις καλές και τις κακές πράξεις του, και όχι για τις πράξεις κάποιου άλλου, και θα λάβει την αμοιβή ή την τιμωρία του, ανάλογα με αυτές), και την Ημέρα της Ανάστασης θα φέρουμε σ' αυτόν ένα βιβλίο (των πραξεών του), το οποίο θα βρει ανοιχτό. ﴿Θα ειπωθεί σ' αυτόν): 'Διάβασε το βιβλίο σου. Εσύ ο ίδιος είσαι επαρκής ως κριτής ενάντια στον εαυτό σου αυτήν την Ημέρα (δηλ. εσύ από μόνος σου θα ξέρεις το αποτέλεσμα των πραξεών σου)! Και αυτό είναι το μέγιστο της δικαιοσύνης, το να ειπωθεί στον άνθρωπο 'εσύ να κρίνεις τον εαυτό σου σύμφωνα με ό,τι βλέπεις από τις πράξεις σου'.﴾' ﴿Όποιος καθοδηγείται (πηγαίνει στο σωστό δρόμο), καθοδηγείται μόνο για τον εαυτό του (η αμοιβή θα είναι μόνο για τον ίδιο). Και όποιος παραστρατεί, παραστρατεί εναντίον του εαυτού του (η τιμωρία θα είναι μόνο για τον ίδιο). Δεν υπάρχει καμία (αμαρτωλή) ψυχή που να επωμιστεί την αμαρτία κάποιας άλλης. Και ποτέ δεν τιμωρούμε μέχρι να στείλουμε Αγγελιαφόρο (για να προειδοποιήσει).»** (17: 13-15)

Το Ισλάμ δεν εγκρίνει την ιδέα να τοποθετεί κανείς το φταιξιμο ή την ευθύνη των πράξεων του στους ώμους κάποιου άλλου, ούτε δέχεται να τιμωρείται κανείς ή να αμείβεται για κάτι που κάνει κάποιος άλλος. Όταν εκείνοι που προσπάθησαν να αρνηθούν την αλήθεια του Κορανίου κατηγορήσαν γι' αυτό τα

έθνη που προηγήθηκαν αυτών, ισχυριζόμενοι πως προδόθηκαν και παραπλανήθηκαν, είπαν, **«Κύριέ μας! Αυτοί μάς παραπλανούν, δώσ' τους, λοιπόν, διπλό μαρτύριο στο Πυρ.»** Μα η υπεράσπισή τους δεν έγινε δεκτή και ειπώθηκε σ' αυτούς, **«Για τον καθένα υπάρχει διπλό (μαρτύριο) όμως δε γνωρίζετε.»** (7:38)

3) Τα Κύρια Μέσα Συγχώρησης Αμαρτιών στο Ισλάμ:

Είναι προφανές πως οι αμαρτίες, σύμφωνα με το Ισλάμ, προκύπτουν εξαιτίας των πράξεων κάποιου. Δεν μπορούν να κληρονομηθούν από τους γονείς ή τους παππούδες. Το να πέφτει κανείς σε αμαρτήματα είναι αποτέλεσμα ανειλικρινών προθέσεων αναφορικά με την πίστη, τις πράξεις και τα λόγια του. Είναι επίσης αποτέλεσμα της μη ακολουθίας του λόγου του Αλλάχ και της διδασκαλίας του Αγγελιαφόρου Του ﷺ. Ποιοι είναι οι καλύτεροι τρόποι (που ορίστηκαν από το Ισλάμ) για τη συγχώρηση των αμαρτιών;

α) Συγχώρηση των Αμαρτιών μέσω της Αποκήρυξης των Μολυσμένων Θρησκειών και του Ασπασμού του Ισλάμ αντί γι' αυτές.

Πολλοί άνθρωποι είναι συνηθισμένοι στο να ασπάζονται έναν αριθμό παγανιστικών θρησκειών όπως τον Βουδισμό, τον Ινδουισμό, τον Κομφουκιανισμό και Ζωροαστρισμό. Επίσης, ορισμένες διαστρεβλωμένες θρησκείες, που ήταν επίσημα αληθείς, υιοθετούνται συνεχώς από εκατομμύρια ανθρώπους. Σε αυτές τις θρησκείες, ο πολυθεϊσμός αντικατέστησε το μονοθεϊσμό και πολυάριθμες μυθολογικές ιστορίες προστέθηκαν στα αρχικά κείμενα, μεταμορφώνοντάς τα σε ένα περίεργο μείγμα. Ο Ιουδαϊσμός και ο Χριστιανισμός αποτελούν χαρακτηριστικά παραδείγματα τέτοιων διαστρεβλωμένων θρησκειών.

Αν κανείς ασπάζεται οποιαδήποτε από αυτές τις θρησκείες αφού το Ισλάμ έχει αποκαλυφθεί στον Προφήτη Μωχάμμαντ ﷺ, δεν θα γίνει αποδεκτό από αυτόν και στη Μέλλουσα Ζωή θα είναι από τους ηττημένους. Ο Αλλάχ λέει στο Ιερό Κοράνιο, **«Και όποιος αναζητά, εκτός του Ισλάμ, άλλη θρησκεία, αυτό δεν θα γίνει αποδεκτό (στον Αλλάχ) από εκείνον, και στη Μέλλουσα Ζωή θα είναι από τους ηττημένους.»** (3:85)

Σύμφωνα με τις διάφορες ερμηνείες αυτού του εδαφίου, το Ισλάμ δεν αποτελεί ούτε αίρεση ούτε εθνική θρησκεία. Ολόκληρη η Θρησκεία είναι μία, γιατί η Αλήθεια είναι μία. Ήταν η θρησκεία που κηρύχθηκε από όλους τους προηγούμενους Προφήτες. Έτσι, το Ισλάμ ήταν η Αλήθεια που διδάχθηκε από όλα τα εμπνευσμένα Βιβλία. Ουσιαστικά, ισοδυναμεί με τη συνειδητοποίηση της Βούλησης και του Σχεδίου του Αλλάχ και με την περιχαρή υποταγή σε αυτήν τη Βούληση και το Σχέδιο. Αν κανείς επιθυμεί μια θρησκεία διαφορετική από αυτή, είναι ψευδής στην ίδια του τη φύση, όπως είναι ψευδής στη Βούληση και το Σχέδιο του Αλλάχ. Κάποιος σαν αυτόν δεν μπορεί να περιμένει καθοδήγηση, καθώς απαρνήθηκε εκούσια την καθοδήγηση.

Ο Αλλάχ λέει στο Ιερό Κοράνιο, **«Και ποιος μπορεί να είναι καλύτερος στη θρησκεία από αυτόν που υποτάσσει το πρόσωπό του (δηλ. τον εαυτό του) στον Αλλάχ, και είναι αγαθοεργός, και ακολουθεί τη θρησκεία του Αβραάμ απομακρυνόμενος από όλες τις διεφθαρμένες θρησκείες και πεπειθήσεις; Και ο Αλλάχ πήρε τον Αβραάμ ως Χαλίλ (στενό φίλο)!»** (4:125)

Επίσης ο Αλλάχ λέει, **«Πες (ω, Μωχάμμαντ): «Να σας πούμε ποιοι είναι οι πιο χαμένοι αναφορικά με τις πράξεις (τους); ﴿﴾ Είναι αυτοί οι πράξεις των οποίων παραπλανήθηκαν ενώ πίστευαν ότι έκαναν καλά (νόμιζαν ότι κάνουν τις ορθές πραξεις, ενώ η αλήθεια είναι το αντίθετο).»** (18:103-104)

Ο Ιμπν Ταϊμέγια, ο μεγαλύτερος λόγιος του Ισλάμ, ερμήνευσε το παραπάνω εδάφιο ως εξής: «Εκείνοι που υπερηφανεύονταν για τα έργα τους σε αυτή τη ζωή, και τώρα διαπιστώνουν ότι τα έργα αυτά είναι ανώφελα, η απώλεια τους είναι ακόμη μεγαλύτερη, επειδή είχαν μια λανθασμένη εμπιστοσύνη στις δικές τους πράξεις ή στη βοήθεια ψευδών προστατών.» Ο Αλλάχ είναι ο μόνος Προστάτης: η προστασία οποιουδήποτε άλλου είναι μάταιη. Πολλοί άνθρωποι έχουν μια τέτοια στενή έννοια αυταρέσκειας που ενώ συνεχίζουν να αδικούν, νομίζουν ότι αποκτούν αρετές. Οι ειλικρινείς είναι εκείνοι που πιστεύουν στην πνευματική ευθύνη τους και ενεργούν σαν να τους βλέπει ο Αλλάχ.

Όταν το Ισλάμ αποκαλύφθηκε στον Μωχάμμαντ ﷺ, όλοι οι δρόμοι αποκλείστηκαν για τους αναζητητές της αλήθειας, εκτός από έναν: τον δρόμο προς το Ισλάμ. Αν κάποιος με διαφορετική θρησκεία από το Ισλάμ γνωρίσει τον Αλλάχ, αυτό δεν θα γίνει δεκτό. Εξηγώντας τα λόγια του Αλλάχ, **«Και έχω διαλέξει για σας το Ισλάμ ως θρησκεία σας.»** (5:3), ο Ιμάμης Αλ-Αλούσι λέει πως αυτό το εδάφιο αναφέρεται στην αποστασία των Εβραίων και των Χριστιανών από την αγνή θρησκεία τους στην οποία το επιστέγασμα τέθηκε από το Ισλάμ. Ως λογική συνέπεια της διαφθοράς των προηγούμενων θρησκειών του Αλλάχ, το Ισλάμ είναι η μόνη αποδεκτή θρησκεία.

Το έλεος του Αλλάχ για την ανθρωπότητα είναι τόσο μεγάλο που δίνει σε εκείνους που εγκαταλείπουν τον παγανισμό ή στρέφονται μακριά από τις διαστρεβλωμένες θρησκείες και ασπάζονται πρόθυμα το Ισλάμ την ευκαιρία να εξηλεσθούν όλες οι προηγούμενες αμαρτίες τους σαν να είχαν γεννηθεί εκ νέου. Ο Αλλάχ λέει στο Ιερό Κοράνιο, **«Πες στους άπιστους, αν πάνσουν (την απιστία τους), τότε ό,τι έκαναν στο παρελθόν τους θα συγχωρηθεί. Αλλά αν επιστρέψουν (σ' αυτήν), τότε τα παραδείγματα εκείνων (που τιμωρήθηκαν) πριν από αυτούς**

έχουν ήδη προηγηθεί (ως προειδοποίηση).» (8:38). Σε αυτό το εδάφιο, ο Αλλάχ αναθέτει στον Αγγελιαφόρο ﷺ να ζητήσει από τους απίστευτους να πάψουν να πολεμούν τους πιστούς και να διώκουν την αλήθεια. Αν το κάνουν, οι κακές πράξεις του παρελθόντος θα εξιλεωθούν. Αν όχι, θα τιμωρηθούν για την άδικη επιμονή τους.

Ο Αλλάχ λέει στο Ιερό Κοράνιο, **«Αυτοί που δεν πίστευαν (στον Αλλάχ) και εμπόδιζαν (τους ανθρώπους) από το Δρόμο του Αλλάχ –ο Αλλάχ θα κάνει τις πράξεις τους μάταιες. ✨ Μα όσοι πιστεύουν και κάνουν ενάρετες πράξεις και πιστεύουν σε ό,τι αποκαλύφθηκε στον Μωχάμμαντ –που είναι η Αλήθεια από τον Κύριό τους –θα εξιλεώσει τις αμαρτίες τους και θα βελτιώσει την κατάστασή τους. ✨ Αυτό γιατί αυτοί που δεν πιστεύουν ακολουθούν την πλάνη. Ενώ όσοι πιστεύουν ακολουθούν την Αλήθεια από τον Κύριό τους: Έτσι ορίζει ο Αλλάχ για τους ανθρώπους τις παραβολές τους.»** (47:1-3)

Το εδάφιο αυτό σημαίνει πως ό,τι κι αν κάνουν οι άπιστοι θα χάσουν την αμοιβή τους. Αν οι ασεβείς προσπαθήσουν να εκδιώξουν τους ανθρώπους ή να τους αποπλανήσουν από την αλήθεια, το αποτέλεσμα θα είναι το αντίθετο από ό,τι σκοπεύουν. Η λέξη «μπαλ» (που μεταφράζεται ως «κατάσταση») υποδηλώνει κατάσταση, είτε εξωτερική, είτε της καρδιάς και του μυαλού. Και οι δύο έννοιες ισχύουν εδώ. Όσο περισσότερο εξοργίζονται οι ασεβείς, τόσο καλύτερη θα είναι η θέση των δικαίων, και ο Αλλάχ θα κάνει όλο και πιο εύκολο για τους δίκαιους να αγαπούν και να ακολουθούν την αλήθεια.

Ο Αλλάχ έστειλε (εναπόθεσε) το Έλεός και τη Συγχώρεσή Του σε εκείνους που πιστεύουν σ' Αυτόν και στον Αγγελιαφόρο Του. Ο Αλλάχ λέει στο Ιερό Κοράνιο, **«Ω εσείς που πιστεύετε (δηλ. οι Εβραίοι που πιστεύουν στον Μωυσή και οι Χριστιανοί που πιστεύουν στον Ιησού), να φοβάστε τον Αλλάχ και να πιστεύετε στον Αγγελιαφόρο Του (τον Μωχάμμαντ), κι Εκείνος**

θα εναποθέσει σε σας διπλό μερίδιο από το έλεός Του: θα σας δώσει ένα Φως με το οποίο θα περπατήσετε (ευθεία στον Ίσιο Δρόμο), και θα σας συγχωρήσει (το παρελθόν σας). Γιατί ο Αλλάχ είναι Γαφούρ (Συγχωρεί τα Πάντα), Ραχέιμ (Πολυεύσπλαχνος).» (57:28)

Τα τζινν (μια τάξη πνευμάτων των κατοίκων της γης που λαμβάνουν διάφορες μορφές και εξασκούν υπερφυσικές δραστηριότητες) ενθαρρύνονται επίσης να πιστεύουν στο Ισλάμ· και αυτή η πίστη αποτελεί τον δρόμο για την εξιλέωση μερικών αμαρτιών τους. Ο Αλλάχ μας λέει στο Ιερό Κοράνιο μια ιστορία σχετικά με τα τζινν, *«Είπαν, 'Ω, λαέ μας! Στ' αλήθεια ακούσαμε ένα Βιβλίο (αυτό το Κοράνιο) το οποίο αποκαλύφθηκε μετά το Μωυσή, επιβεβαιώνοντας ό,τι προηγήθηκε αυτού (δηλ. την αυθεντική Τορά που αποκαλύφθηκε στον Μωυσή και το αυθεντικό Ευαγγέλιο που αποκαλύφθηκε στον Ιησού, τα οποία έχουν διαστρευλωθεί από τους ανθρώπους, και έτσι ο Αλλάχ έστειλε το Κοράνιο για να παραμείνει η Αλήθεια μεταξύ των ανθρώπων χωρίς καμία αλλοίωση). Καθοδηγεί στην Αλήθεια και στον Ίσιο Δρόμο. ✨Ω, λαέ μας! Ανταποκριθείτε (με υπακοή) σε αυτόν (τον Προφήτη Μωχάμμαντ) που σας καλεί στον Αλλάχ, και πιστέψτε σ' αυτόν. Τότε (Ο Αλλάχ) θα σας συγχωρήσει από τις αμαρτίες σας και θα σας σώσει από ένα επώδυνο μαρτύριο.'» (46:30-31).* Σε αυτό το εδάφιο, «αυτός που καλεί στον Αλλάχ» είναι ο Προφήτης Μωχάμμαντ. Έτσι, αν τα τζινν πιστεύουν στον Αλλάχ και στον Προφήτη Του, ο Αλλάχ θα συγχωρήσει τις αμαρτίες τους κατά τη μεταμέλεια τους, και θα τα σώσει από την Τιμωρία της Μέλλουσας Ζωής.

Οι λαοί της Βίβλου (οι οπαδοί του Ιουδαϊσμού και του Χριστιανισμού) διατάζονταν πάντα να ακολουθούν το Δρόμο του Μωχάμμαντ ۞ ως όρο της αποδοχής των πράξεών τους και για τη συγχώρεση των σφαλμάτων και των αμαρτιών τους. Ο Αλλάχ λέει στο Ιερό Κοράνιο, *«Και αν μόνο οι λαοί της Βίβλου (Χριστιανοί*

και Εβραίοι) πίστευαν (στο Μωχάμμαντ) και είχαν γίνει ευσεβείς αποφεύγοντας (την απιστία, τις αμαρτίες και την απόδοση εταιρών στον Αλλάχ), θα τους είχαμε πράγματι εξιλέψει από τις αμαρτίες τους και θα τους είχαμε εισάγει στους Κήπους της ευδαιμονίας (στον Παράδεισο). ❖ Και αν μόνο είχαν ενεργήσει σύμφωνα με την Τορά, το Ιν-τζήλ (Ευαγγέλιο) και αυτό (το Κοράνιο) που έχει (τόρα) σταλεί σε εκείνους από τον Κύριό τους, θα είχαν σίγουρα λάβει πρόνοια από πάνω τους (δηλ. βροχή) και από κάτω από τα πόδια τους (δηλ. καρπούς).» (5:65-66). Η αναφορά είναι στους Εβραίους και στους Χριστιανούς, και στη γενική απόλαυση (σωματική, κοινωνική, διανοητική, ηθική και πνευματική) που θα βίωναν αν πίστευαν πραγματικά στον Αλλάχ και τον Αγγελιαφόρο Του και σταματούσαν να λαμβάνουν παράνομο κέρδος από την τοκογλυφία ή τα καταπιστευματικά ταμεία ή άλλους τρόπους.

β) Συγχώρεση Αμαρτιών μέσω της Αποφυγής Απαγορευμένων Πραγμάτων, ιδιαίτερα των Σοβαρών Αμαρτιών:

Ένας αριθμός απαγορευμένων πραγμάτων αναφέρονται ξεκάθαρα στο Ιερό Κοράνιο και στη Σούννα του Προφήτη ﷺ. Για παράδειγμα, το κρέας ενός ζώου που βρίσκεται νεκρό πριν σφαγιαστεί, το κρέας ενός ζώου που δεν σφαγιάστηκε σύμφωνα με τις τελετουργικές συνθήκες (στον σφαγιασμό του οποίου έγινε επίκληση του ονόματος κάποιου άλλου πέρα από τον Αλλάχ), το κρέας χοίρου και το αίμα απαγορεύονται· και σε όσους τα αποφεύγουν δίνεται η υπόσχεση της συγχώρεσης. Μετά την αναφορά ενός αριθμού απαγορευμένων πραγμάτων στο Πέμπτο Κεφάλαιο του Κορανίου (Σούρα Αλ-Μάιντα), δίνεται προειδοποίηση σε όσους δεν ενδίδουν στις εντολές του Αλλάχ: *«Και όποιος αρνείται την πίστη, τότε άκαρπο είναι το έργο του, και στη Μέλλουσα Ζωή θα βρίσκεται ανάμεσα στους ηττημένους.»* (5:5). Η λέξη πίστη εδώ έχει ιδιαίτερη σημασία που

περιλαμβάνει πράξεις λατρείας όπως το νόμιμο φαγητό, την καθαριότητα, την κοινωνική αλληλεπίδραση, το γάμο και άλλα ενδιαφέροντα στη ζωή που συνδέονται με το καθήκον μας στον Αλλάχ και την πίστη σ' Αυτόν.

Όσο για τον Μουσουλμάνο που αντιστέκεται στις αισθητικές του επιθυμίες και πόθους και στην τάση του προς τις εγκόσμιες απολαύσεις που συχνά οδηγούν στην διάπραξη αμαρτιών, τον περιμένουν σημαντικές αμοιβές και συγχώρεση. Ο Αλλάχ λέει στο Ιερό Κοράνιο, *«Ο Αλλάχ επιθυμεί να κάνει σαφές (το τι είναι νόμιμο και τι παράνομο) σε σας, και να σας καθοδηγήσει στους τρόπους εκείνων που προηγήθηκαν από εσάς, και να δεχτεί τη μεταμέλειά σας, και ο Αλλάχ είναι 'Αλείμ (Παντογνώστης), Χακείμ (Πάνσοφος). ﴿Ο Αλλάχ επιθυμεί να δεχτεί τη μεταμέλειά σας, μα εκείνοι που ακολουθούν τους πόθους τους, επιθυμούν εσείς (οι πιστοί) να παρεκκλίνετε τρομερά (από τον Ίσιο Δρόμο).﴾ (4:26-27)*

Επίσης ο Αλλάχ λέει, *«Αν αποφύγετε τις μεγάλες αμαρτίες που απαγορεύεται να κάνετε, θα εξιλεώσουμε για σας τις (μικρές) αμαρτίες, και θα σας εισάγουμε σε μια Ευγενή Εισαγωγή (Παράδεισο).﴾ (4:31)*

Το πιο αποτρόπαιο από όλα τα πράγματα (τις σοβαρές αμαρτίες) καθορίζεται και προσδιορίζεται σε διάφορες ρήσεις του Προφήτη.

Ο Ιμάμης Ιμπν Καθίρ συγκέντρωσε τις ρήσεις των Συντρόφων του Προφήτη Μωχάμμαντ αναφορικά με τις τεράστιες καταστροφικές αμαρτίες. Έπειτα, όρισε μια μεγάλη καταστροφική αμαρτία ως την αμαρτία, τιμωρία της οποίας είναι η Κόλαση στη Μέλλουσα Ζωή και η οποία αξίζει νομική τιμωρία στην επίγεια ζωή. Συνεπώς, μεγάλη καταστροφική αμαρτία είναι αυτή που απαγορεύεται ρητά από κάποια αναφορά του Ιερού Κορανίου ή της Σούννα του Προφήτη ﷺ.

Και δεν υπάρχει αμφιβολία πως η αθεΐα και ο πολυθεϊσμός αποτελούν τις πιο καταστροφικές από όλες τις αμαρτίες. Αυτές δεν μπορούν να εξιλεωθούν ούτε να συγχωρηθούν κατά τη μέλλουσα ζωή, εκτός και αν κάποιος μεταμελήσει κατά την διάρκεια της ζωής του και γίνει μουσουλμάνος.

γ) Συγχώρεση Αμαρτιών μέσω της Τήρησης Θρησκευτικών Καθηκόντων, της Ακολουθίας της Σούννα του Προφήτη και της Τέλεσης Επιθυμητών Πράξεων (αυτές οι πράξεις η παραμέληση των οποίων δεν τιμωρείται από τον Αλλάχ, μα η τέλεση των οποίων ανταμείβεται):

Ο Αλλάχ έχει ορίσει κάποια θρησκευτικά καθήκοντα τα οποία έχουν ταξινομηθεί στους πυλώνες της πίστης, τελετές και αμοιβαίες σχέσεις. Η τέλεση αυτών των καθηκόντων αμείβεται σημαντικά, και ιδιαίτερα τελετές όπως η προσευχή, η νηστεία, η ελεημοσύνη και το προσκύνημα που αποτελούν πράξεις εξιλέωσης για τις αμαρτίες ενός Μουσουλμάνου.

Ο Άμπου Χουράιρα αφηγήθηκε πως ο Προφήτης ﷺ είπε, «Η προσευχή που προσφέρεται ομαδικά στο τζαμί είναι είκοσι πέντε φορές ανώτερη (σε αμοιβή) από την προσευχή που προσφέρεται όταν είναι κανείς μόνος στο σπίτι του ή στον εργασιακό χώρο, γιατί αν κάποιος τελέσει νίψη και την κάνει τέλεια, κι έπειτα πάει προς το τζαμί με μόνη πρόθεση να προσφέρει προσευχή, τότε για κάθε βήμα που κάνει προς το τζαμί, ο Αλλάχ τον αναβαθμίζει κατά ένα βαθμό σε αμοιβή και (συγχωρεί) διαγράφει μία από τις αμαρτίες του (σε κάθε βήμα του) μέχρι να εισέλθει στο τζαμί. Από τη στιγμή που εισέλθει στο τζαμί θεωρείται σε (προσευχή) για όσο περιμένει για την προσευχή, και οι άγγελοι συνεχίζουν να ζητούν τη συγχώρεση του Αλλάχ γι' αυτόν, και συνεχίζουν να λένε: 'Ω, Αλλάχ! Συγχώρεσέ τον, Ω, Αλλάχ! Ελέησε τον', για όσο συνεχίζει να κάθεται στο μέρος προσευχής του και δεν αερίζεται.'» (Αλ-Μπουχάρι)

Επίσης, ο Άμπου Χουράιρα αφηγήθηκε πως ο Προφήτης ﷺ είπε: «Όποιος νηστεύει κατά το μήνα Ραμαδάν, με ειλικρινή πίστη, και ελπίζει να λάβει την αμοιβή (της νηστίας) από τον Αλλάχ, όλες οι αμαρτίες του τού παρελθόντος θα είναι συγχωρημένες». (Αλ-Μπουχάρι)

Επίσης, ο Άμπου Χουράιρα αφηγήθηκε πως ο Προφήτης ﷺ είπε: «(Η τέλεση της) Ούμρα αποτελεί εξιλέωση για τις αμαρτίες που διαπράττονται ανάμεσα σ' αυτήν και στην προηγούμενη (Ούμρα). Και η αμοιβή του Χατζ (προσκύνημα) που είναι *Μαμπρούρ* (αυτό που γίνεται δεκτό από τον Αλλάχ) δεν είναι παρά ο Παράδεισος.» (Αλ-Μπουχάρι)

Η τήρηση της Σούννα του Προφήτη ﷺ και η τέλεση επιθυμητών πράξεων αποτελούν έναν τρόπο εξιλέωσης αμαρτιών. Ο Αλλάχ λέει στο Ιερό Κοράνιο, **«Πράγματι, οι καλές πράξεις σβήνουν τις κακές πράξεις.»** (11:114)

Το να έχει κανείς υπομονή (να ανέχεται) τα πάθη και τις ατυχίες, όπως αρρώστιες, φτώχεια, κλπ. λαμβάνει επίσης αμοιβή. Ο Άμπου Σάιντ Αλ-Κουδρί και ο Άμπου Χουράιρα αφηγήθηκαν πως ο Προφήτης ﷺ είπε, «Καμία κόπωση, καμία ασθένεια, καμία θλίψη, καμία στεναχώρια, καμία βλάβη, κανένα άγχος δεν πλήττει κάποιον Μουσουλμάνο, ακόμη κι αν πρόκειται για το τρύπημα που παθαίνει από ένα αγκάθι, που ο Αλλάχ να μην εξιλεώνει γι' αυτό μερικές από τις αμαρτίες του.» (Αλ-Μπουχάρι)

δ) Συγχώρεση Αμαρτιών μέσω της μεταμέλειας προς τον Αλλάχ και της Αναζήτησης της Συγχώρεσής Του:

Ο Αλλάχ Συγχωρεί τα Πάντα: είναι ο Μόνος που δικαιούται να δέχεται μετάνοια και να συγχωρεί αμαρτίες. Λέει στο Ιερό Κοράνιο, **«Ω! Εσείς που πιστεύετε! Στραφείτε στον Αλλάχ με ειλικρινή μεταμέλεια! Ίσως ο Κύριός σας σας εξιλεώσει από τις αμαρτίες σας, και σας εισάγει σε Κήπους (Παράδεισο), κάτω από τους οποίους ρέουν ποτάμια. Την**

Ημέρα που ο Αλλάχ δε θα ταπεινώσει τον Προφήτη και όσους πίστευαν μαζί του (αλλά το αντίθετο: ο Αλλάχ θα τιμήσει τον Προφήτη και όσους πίστευαν μαζί του). Το Φως τους θα προπορεύεται μπροστά τους και στα δεξιά τους, ενώ θα λένε: «Κύριέ μας: Κράτησε το Φως μας τέλειο για μας [και μην το σβήσεις μέχρι να περάσουμε τη Σιράτ (μια γέφυρα πάνω από το Πυρ της Κολάσεως) με ασφάλεια, λένε έτσι επειδή βλέπουν ότι το φως των υποκριτών έσβησε] και συγχώρεσέ μας. Στ' αλήθεια, είσαι Ικανός να κάνεις τα πάντα.»» (66:8)

Επίσης ο Αλλάχ λέει, *«Δε γνωρίζουν ότι ο Αλλάχ δέχεται μετάνοια από τους δούλους Του;»* (9:104)

Ο Άμπου Χουράιρα αφηγήθηκε πως άκουσε τον Αγγελιαφόρο του Αλλάχ ﷺ να λέει, *«Μα τον Αλλάχ! Ζητώ τη Συγχώρεση του Αλλάχ και στρέφομαι σ' Αυτόν με μεταμέλεια περισσότερες από εβδομήντα φορές την ημέρα.»* (Αλ-Μπουχάρι)

Η καρδιά του ανθρώπου, όπως δημιουργήθηκε από τον Αλλάχ, είναι καθαρή και άσπιλη. Κάθε φορά που ένας άνθρωπος κάνει μια κακή πράξη, αυτό σηματοδοτεί ένα λεκέ ή σκουριά στην καρδιά του. Αλλά με την μετάνοια και τη συγχώρεση, τέτοιες κηλίδες ξεπλένονται. Εάν δεν υπάρχει μετάνοια και συγχώρεση, οι λεκέδες εμβαθύνουν και εξαπλώνονται όλο και περισσότερο, έως ότου η καρδιά σφραγιστεί, και τελικά ο άνθρωπος πεθάνει με πνευματικό θάνατο.

Εξαιτίας των ανθρώπινων αδυναμιών, ο Αλλάχ παροτρύνει όλους τους Μουσουλμάνους να αναζητήσουν τη συγχώρεσή Του και να στραφούν με μεταμέλεια σ' Αυτόν. Ο Αλλάχ λέει στο Ιερό Κοράνιο, *«Και αναζητήστε Συγχώρεση απ' τον Αλλάχ. Στ' αλήθεια, ο Αλλάχ είναι Γαφούρ (Συγχωρεί τα πάντα), Ραχίμ (Πολυεύσπλαχνος).»* (73:20)

Επίσης ο Αλλάχ λέει, *«Και όποιος κάνει κάτι κακό ή αδικεί τον εαυτό του και έπειτα ζητά τη Συγχώρεση του Αλλάχ,*

θα βρει τον Αλλάχ Γαφούρ (Συγχωρεί τα πάντα), Ραχίμ (Πολυεύσπλαχνο)» (4:110)

Ο Προφήτης Μωχάμμαντ ﷺ συνήθιζε να παροτρύνει τους συντρόφους του να αναζητούν τη συγχώρευση του Αλλάχ, λέγοντάς τους πώς να το κάνουν. Ο Σαντάντ μπιν Άους αφηγήθηκε πως ο Προφήτης ﷺ είπε, «Ο ανώτατος τρόπος να ζητάτε συγχώρευση από τον Αλλάχ είναι: 'Ω, Αλλάχ, είσαι ο Κύριός μου! Δεν υπάρχει άλλος θεός που έχει το δικαίωμα να λατρεύεται παρά μόνο Εσύ. Με δημιούργησες και είμαι δούλος Σου, και είμαι πιστός στον όρκο μου και στην υπόσχεσή μου (σε Σένα) όσο περισσότερο μπορώ. Αναζητώ καταφύγιο σε Σένα από όλα τα κακά που έχω διαπράξει. Αναγνωρίζω ενώπιόν Σου όλες τις ευλογίες που έχεις χαρίσει σε μένα, και ομολογώ σε Σένα όλες τις αμαρτίες μου. Έτσι, Σε ικετεύω να με συγχωρέσεις, γιατί κανείς δεν συγχωρεί (τις αμαρτίες) εκτός από Εσένα.» (Αλ-Μπουχάρι)

Όταν διαπράττονται αμαρτίες που αφορούν τις υποχρεώσεις και τα καθήκοντα κάποιου απέναντι στον Αλλάχ, η μεταμέλεια μπορεί να γίνει δεκτή μόνο από εκείνους που πληρούν τις εξής προϋποθέσεις: αίσθημα μετάνοιας, αποχή από τη διάπραξη περισσότερων αμαρτιών, και ισχυρή αποφασιστικότητα να μην διαπράξουν ξανά τέτοιες αμαρτίες. Και όταν οι αμαρτίες σχετίζονται με την παραβίαση των δικαιωμάτων κάποιου άλλου, ο παραβάτης θα πρέπει να διορθώσει όσα έκανε, και να αποζημιώσει το άτομο που έπληξε για τη ζημιά που προκάλεσε μέχρι, με ίσους όρους, οι δύο πλευρές να φτάσουν σε κοινή απόφαση.

ε) Συγχώρευση των Αμαρτιών μέσω της Ικεσίας και της Επίκλησης του Αλλάχ:

Εφόσον αυτή η ζωή δεν αποτελεί το τέλος όλων των πραγμάτων και η ολοκλήρωσή της θα πραγματοποιηθεί στη Μέλλουσα Ζωή, αρκεί μόνο να προσευχόμαστε στον Κύριο του Παρόντος και του Μέλλοντος, κι Εκείνος θα μας ακούσει, θα μας

συγχωρήσει, θα μας καθοδηγήσει και θα κάνει το δρόμο μας λείο. Μα η αλαζονεία θα οδηγηθεί στην πτώση και στην ταπεινωτική της Τιμωρία. Ο Αλλάχ λέει στο Ιερό Κοράνιο, *«Και ο Κύριός σας λέει: Επικαλεστείτε Με· θα ανταποκρίνομαι στις προσευχές σας· μα όσοι είναι υπερβολικά αλαζόνες για να Με λατρεύουν, σίγουρα θα εισέλθουν ταπεινωμένοι στο Πυρ της Κολάσεως.»* (40:60)

Επίσης ο Αλλάχ λέει, *«Και όταν οι δούλοι Μου σε ρωτούν (ω, Μωχάμμαντ) σχετικά μ' Εμένα – (απάντησέ τους) πράγματι Είμαι κοντά. Ανταποκρίνομαι στην επίκληση του προσευχητή όταν Με καλεί (δηλ. χωρίς κανέναν διαμεσολαβητή). Έτσι λοιπόν, ας Με υπακούουν και να πιστεύουν σε Μένα, ίσως έτσι να καθοδηγηθούν.»* (2:186)

Ο Προφήτης ﷺ συνήθιζε να παροτρύνει τους Μουσουλμάνους να επικαλούνται τον Αλλάχ και να προσεύχονται σ' Αυτόν. Πολλά χαντίθ [προφητικές παραδόσεις ή αφηγήσεις αναφορικά με τις πράξεις και ρήσεις του Προφήτη ﷺ] υποστηρίζουν αυτήν την ιδέα ότι η Επίκληση δεν μπορεί να είναι ειλικρινής εκτός κι αν ο Αλλάχ μνημονεύεται πάντα. Ο Αλλάχ λέει στο Ιερό Κοράνιο, *«Σίγουρα, για τους Μουσουλμάνους και για τις Μουσουλμάνες, για τους πιστούς και τις πιστές, για τους υπάκουους (με υποταγή) και τις υπάκουες (με υποταγή), για τους ειλικρινείς άνδρες και τις ειλικρινείς γυναίκες, για τους υπομονετικούς και τις υπομονετικές, για τους ευλαβείς άνδρες και τις ευλαβείς γυναίκες, για τους άνδρες που δίνουν ελεημοσύνη και τις γυναίκες που δίνουν ελεημοσύνη, για τους άνδρες που νηστεύουν και για τις γυναίκες που νηστεύουν, για τους άνδρες που διαφυλάσσουν την αγνότητά τους και τις γυναίκες που τη διαφυλάσσουν, για τους άνδρες που μνημονεύουν τον Αλλάχ πολύ και για τις γυναίκες που (Τον) μνημονεύουν, για όλους αυτούς ο Αλλάχ έχει ετοιμάσει συγχώρεση και μια σπουδαία αμοιβή.»* (33:35)

Η επίκληση του Αλλάχ εξαγνίζει την καρδιά και την προστατεύει από τους επίγειους πειρασμούς που μπορεί να οδηγήσουν ένα σαηηνευμένο άτομο σε επικίνδυνες καταστάσεις. Η επίκληση του Αλλάχ διαγράφει αμαρτίες και αναβαθμίζει την ιεραρχία του προσευχητή στη Μέλλουσα Ζωή.

Ο Άμπου Χουράιρα αφηγήθηκε πως ο Προφήτης ﷺ είπε, «Όποιος λέει, ‘Σούμπχαν Αλλάχι Ουά μιχάμντιχ’ εκατό φορές την ημέρα, όλες οι αμαρτίες του θα συγχωρηθούν ακόμη κι αν ήταν τόσες πολλές όσες ο αφρός της θάλασσας.» (Αλ-Μπουχάρι)

«Σούμπχαν Αλλάχι Ουά μιχαμντίχι» σημαίνει «Θεωρώ τον Αλλάχ απαλλαγμένο από οποιαδήποτε ομοιότητα με οτιδήποτε από κάθε άποψη, και να Τον δοξάζω ευχαριστώντας Τον.»

Εφόσον η επίκληση κάποιου πρέπει να γίνει αποδεκτή μόνο από τον Αλλάχ, ο Μουσουλμάνος πρέπει να δείχνει υπομονή, να απευθύνει έκκληση προς τον Αλλάχ με αποφασιστικότητα, και δεν πρέπει να χάνει την ελπίδα, αν η απάντηση στην επίκληση του έχει καθυστερήσει.

Ο Άμπου Χουράιρα αφηγήθηκε πως ο Προφήτης ﷺ είπε, «Κανείς από σας δεν πρέπει να λέει: ‘Ω, Αλλάχ! Συγχώρεσέ με αν το θες· Ω, Αλλάχ, δείξε έλεος σε μένα αν το θες’, μα πρέπει πάντα να απευθύνεται στον Αλλάχ με αποφασιστικότητα, γιατί κανείς δεν μπορεί να αναγκάσει τον Αλλάχ να κάνει κάτι παρά τη θέλησή Του». (Αλ-Μπουχάρι)

και είπε, «Η επίκληση οποιουδήποτε από σας απαντάται (από τον Αλλάχ) αν δεν δείχνει ανυπομονησία, λέγοντας, επικαλέστηκα τον Αλλάχ μα το αίτημά μου δεν απαντήθηκε». (Αλ-Μπουχάρι)

Ένας Μουσουλμάνος θα πρέπει να απέχει από το να βγάζει τα προς το ζην με τρόπο ανέντιμο, γιατί ο Αλλάχ δεν δέχεται την επίκληση εκείνων που καταπατούν τα δικαιώματα των άλλων.

Ο Άμπου Χουράιρα αφηγήθηκε πως ο Προφήτης ﷺ είπε, «Αν κάποιος δώσει σε ελεημοσύνη κάτι που ισοδυναμεί με έναν χουρμά από έντιμα κερδισμένα χρήματα –και ο Αλλάχ αποδέχεται μόνο τα έντιμα κερδισμένα χρήματα – ο Αλλάχ την παίρνει στο δεξί Του (Χέρι) κι έπειτα μεγιστοποιεί την αμοιβή της για αυτό το άτομο (που τη δίνει), όπως όταν ανατρέφει κανείς από σας το μικρό του άλογο, μέχρι αυτή η αμοιβή να γίνει μεγάλη σαν βουνό.» (Αλ-Μπουχάρι)

Κλείνοντας αυτό το βιβλίο μπορούμε να πούμε πως η Ισλαμική έννοια της αμαρτίας και τα μέσα συγχώρεσής της, αν συγκριθούν με αυτά του Χριστιανισμού, είναι πολύ απλά. Είναι ιδιαίτερα εύκολο να τα κατανοήσουμε και να τα εφαρμόσουμε. Αυτό απέχει πολύ από τις μυστήριες τελετές του Χριστιανισμού που υποτίθεται ότι εξαλείφουν τις αμαρτίες όπως η ιδέα της Σταύρωσης, ο Μοναχισμός, το Βάπτισμα, η Εξομολόγηση Ενώπιον του Ιερέα, η Ευχαριστία και η Μετουσίωση.

Σύμφωνα με το Ισλάμ, ο Αδάμ και η Εύα διέπραξαν αμάρτημα τρώγοντας από το απαγορευμένο δέντρο. Μα μετάνιωσαν και ζήτησαν συγχώρεση από τον Αλλάχ, ο Οποίος δέχτηκε τη μεταμέλειά τους. Συνεπώς, δεν υπάρχει λόγος να υποθέσουμε πως το προπατορικό αμάρτημα που διαπράχθηκε απ' αυτούς κληρονομήθηκε από τα αθώα παιδιά τους.

Σύμφωνα με το Ισλάμ, η διάπραξη αμαρτιών ή ο ενάρετος βίος αποτελεί ατομική επιλογή. Η αναζήτηση συγχώρεσης αποτελεί ατομική ευθύνη. Υπάρχουν πάρα πολλοί τρόποι για να αποκτήσει ένας Μουσουλμάνος συγχώρεση από τον Αλλάχ για τις αμαρτίες του. Αυτό περιλαμβάνει την απάντηση των διεφθαρμένων θρησκειών και τον ασπασμό του Ισλάμ, την αποχή από απαγορευμένα πράγματα και ιδιαίτερα τις σοβαρές αμαρτίες, την τήρηση θρησκευτικών καθηκόντων, την τήρηση της Σούννα του Προφήτη ﷺ, την τέλεση επιθυμητών πράξεων, το να στραφεί στον Αλλάχ με μεταμέλεια και την αναζήτηση της συγχώρεσής

Του, την απαγγελία του Ιερού Κορανίου, την επίκληση προς τον Αλλάχ και την προσευχή στον Αλλάχ όλες τις ώρες.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Τίτλος	σελ
1	I) Αμαρτία και Συγχώρεση στον Χριστιανισμό:	
2	1) Η Απαρχή των Αμαρτιών στον Χριστιανισμό:	
3	2) Τα Κύρια Μέσα Συγχώρεσης στον Χριστιανισμό:	
4	α) Συγχώρεση μέσω της Πίστης στην Ιδέα της Σταύρωσης:	
5	β) Συγχώρεση μέσω του Μοναχισμού:	
6	γ) Συγχώρεση μέσω του βαπτίσματος:	
7	δ) Συγχώρεση μέσω της Εξομολόγησης ενώπιον Ιερέων:	
8	ε) Συγχώρεση μέσω Ευχαριστίας και Μετουσίωσης:	
9	II) Αμαρτία και Συγχώρεση στο Ισλάμ:	
10	1) Η Λεξικογραφική Ερμηνεία της Αμαρτίας και της Συγχώρεσης:	
11	2) Η Προέλευση των Αμαρτιών στο Ισλάμ:	
12	3) Τα Κύρια Μέσα Συγχώρεσης Αμαρτιών στο Ισλάμ:	
13	α) Συγχώρεση των Αμαρτιών μέσω της Αποκήρυξης των Μολυσμένων Θρησκειών και του Ασπασμού του Ισλάμ	

	αντί γι' αυτές.	
14	β) Συγχώρεση Αμαρτιών μέσω της Αποφυγής Απαγορευμένων Πραγμάτων, ιδιαίτερα των Σοβαρών Αμαρτιών:	
15	γ) Συγχώρεση Αμαρτιών μέσω της Τήρησης Θρησκευτικών Καθηκόντων, της Ακολουθίας της Σούννα του Προφήτη και της Τέλεσης Επιθυμητών Πράξεων	
	δ) Συγχώρεση Αμαρτιών μέσω της Αποστροφής στον Αλλάχ σε μεταμέλεια και της Αναζήτησης της Συγχώρεσής Του:	
	ε) Συγχώρεση των Αμαρτιών μέσω της Ικεσίας και της Επίκλησης του Αλλάχ:	

